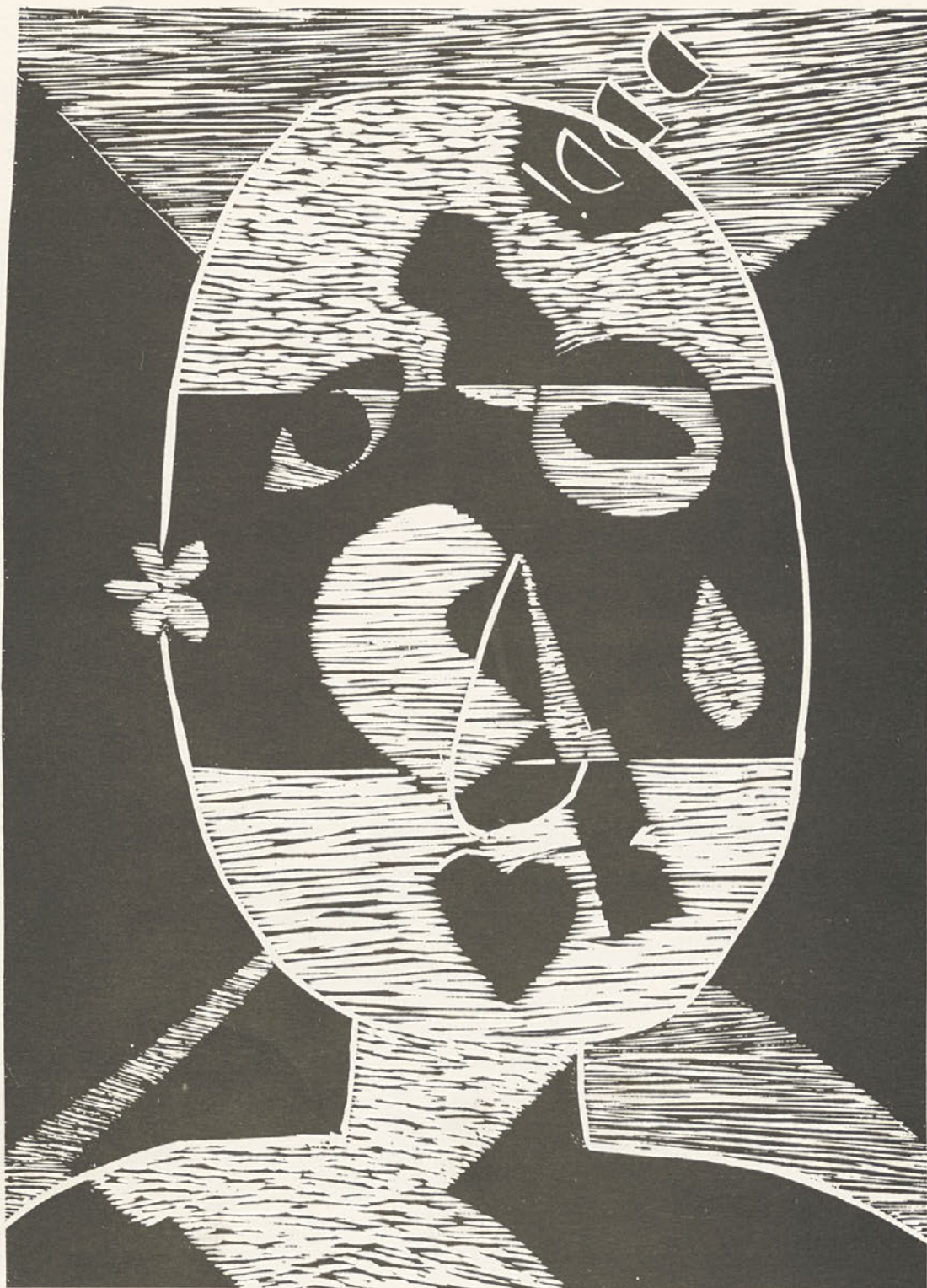

MLADI OB KRKI

---

glasilo OŠ XV. divizije Grm, Novo mesto

Šol. l. 1987/88

št. 1-2

Dragi bralci!

No, z nečim pa smo prvotno zasnovo glasila le dopolnili. Sestavkom na razpisane teme Jugoslovanskih pionirskih iger Potepanja, Srečanja mladih in V prometu smo dodali še rubriko **PROŠNJE IN PRITOŽBE**, razmišljanja sedmošolcev in osmošolcev o težkih letih dozorevanja, poezijo, malo humorja, mini intervju, križanko in še mali Pokaži, kaj znaš.

Prijetno branje!

Uredniški odbor

Tanja Gorenc, 6. a

NAŠE POTEPUŠKE ZGODBE

Odpotovala sem v džunglo

V soboto zarana zjutraj sem na metli odmetlala v džunglo. Ko sem odhajala, mi je Bendži zalajal v slovo. Pomahala sem prijateljicam in še trikrat ometlala mesto in že sem bila visoko nad Gorjanci. Najbolj zanimiva je bila vožnja med oblaki. Mimogrede sem jih lizala, saj so boljši kot najboljši jagodov sladoled. Kmalu sem prispela v džunglo. Bilo je kot prerojeno. Vsepovsod živali. Metlo sem zaupala naočarki. Nato sem šla na sprehod po džungli. Neprestano so mi bile za petami nagajive, poredne opice. Nekatere so me spominjale na moje sošolce in sošolce, kadar vreščijo. Prišel se mi je poklonit sam presvetli kralj džungle. Lev mi je podaril čarobni prstan, s katerim lahko načaram pred našo šolo pravo drsališče. Spoprijateljila sem se s pametnim slonom in radovedno žirafa. Naočarki se je mudilo na poroko. Na žalost se poroke nisem mogla udeležiti, ker nisem imela poročne obleke.

Z metlo sem odmetlala čez Gorjance. Pri sestopu z metle sem po nesreči izgubila čarobni prstan. Prosim poštenega najditelja, da mi ga vrne. Takoj moram namreč pričarati pred našo šolo največje igrišče.

Anamarija Hrast, 4. b

Na potepu

Neko jutro, že zarana,
potepuška je narava
privabila me na cesto,
da pogledam naše mesto.

Tečem, tečem mimo blokov,
slišim glasen jok otrok
in ropot prometne ceste.
Kaj zdaj vsi v mesto greste?

Ta gre v službo, drugi v šolo,
vsi drviijo pod kontrolo
semaforjev in luči,
ki mežikajo vse dni.

Meni nič se ne mudi,
danes hodim tja v tri dni,
iščem lužo, vanjo skočim
in vse čevlje si premočim.

A v prvi slaščičarni
stari dedek radodarni
mi ponudi še slaščico,
torto, kekse in potico.

Tak potep je res zabava,
mislim si, ko kliče mama:
»Teci v šolo brž, dekle,
in ne sanjaj kar stoje!«

Dopisniški krožek COŠ

Na potepu

Kadar je mamica huda, to je takrat, ko ropota s posodo in sva ji ves čas in povsod (celo v kleti) v napoto, se z očkom najraje odpraviva na potep. Ubereva jo proti gozdu Padež, ki je poln skrivnosti, čeprav ga dobro pozna in sva ga že velikokrat prehodila. Tam namreč nabirava gobe, v bližini pa imamo tudi uljnjak s čebelami, ki nam nabirajo med. Sprehod po gozdu je vedno izlet v neznano, saj nikoli ne veš, kje in kakšno gobo boš našel. Z očkom tekmujeva, kdo jih bo več našel. Skoraj vedno zmagam jaz. Očka pravi, da zato, ker bolje vidim, jaz pa vedno bolj sumim, da gobe vidi tudi on, vendar mi prepusti neznansko veselje, da jih prvi zagledam. Gozd pa niso samo gobe, spomladi poslušava tudi kukavico, v gozdu naju je že večkrat preplašila srna, ko je šinila iz grmovja, veva, kje gnezdiijo velikanski kragulji. Lovci pravijo, da so kanje. V gozdu nikoli ni dolgčas, če drugega ne, lahko nabereva cvetic, ki vedno ohlade mamičino jezo. Tu pa so seveda tudi sladke jagode, borovnice. Tudi če se v gozdu ne bi zgodilo čisto nič, sva vsaj na čistem zraku in tudi noge si pretegneva. Na poti domov se vedno ustaviva pri čebelah. Jaz jih opazujem bolj od daleč, ker včasih tudi pikajo, očka pa nekaj brklja okoli njih in potem dva ali trikrat na leto točimo med. Pri tem opraviu sem jaz »glavni«, vrtim namreč točilo, med počitkom pa se krepčam z zlato, sladko tekočino. Med iz točila je najslajši! Ko mi ga potem vso zimo ponujajo pri zajtrku, mi ne gre v slast. Kot bi se nekako spreminil.

Očka pravi, da bova, ko bom večji, delala tudi večje potepe. Gradimo namreč jadrnico, s katero bomo šli na morje. Dolga je skoraj 8 metrov, z njo bi lahko prepluli ocean. Tega najbrž ne bomo storili, toda dovolj veliko je tudi Jadransko morje. To potovanje z jadrnico bo že velepotep. Vendar je pri potepih tako, da ni velikih in malih potepov, potepi so zanimivi in si jih zapomnimo po tem, kaj se na njih zgodi. Tudi najmanjši potep je lahko zelo razburljiv. Kaj bi recimo bilo, če bi v gozdu, ki ga pozna kot svojo dlan, srečala medveda?

Marko Bauer, 5. b

Moje potepanje

Potep je grda lastnost, a potepa se rad vsak otrok.

Tudi jaz se zelo rada potepam. Skoraj ves dan sem zunaj. Igram se s svojimi prijateljicami čez cesto. Zunaj mi je lepo, ker se igramo med dvema ognjema, se skrivamo ali lovimo. Včasih pa se sploh nič ne igramo, ampak klepetamo, se obešamo na drogu in gledamo dečke, kako igrajo nogomet. Zelo lepo je, kadar se skrivamo. Takrat nas je veliko, zato se kmalu skregamo, ker nekateri goljufajo.

Ko me mama pokliče, grem le s težavo domov in že mislim na drugi potep.

Ajša Robar, 4. d

Gregor Osojnik, 7. b

Srečanje v koruzi

Sem pustolovske narave in zato rada neprestano odkrivam kaj novega. Tako jo večkrat mahnem na potep, kjer vedno doživim kaj zanimivega, včasih tudi smešnega.

Nekoč sem vzela s sabo tudi prijateljico. Sprehajali sva se po njivah in travnikih nedaleč od doma. Nakar se spomnim, da je ravno pravi čas za peko koruze. »Zdaj je najbolj mlečna,« sem razložila prijateljici, »če zavijeva v tole koruzo, ne bo nihče ničesar opazil. Res sva zavili med visoka zelena stebela. Ko sva imeli že polno naročje storžev, sva naenkrat zaslišali lomstenje na drugem koncu njive. Otrpnili sva. »Lastnik te njive gre in naklestil naju bo, da si bova zapomnili za vselej«, sem predvidevala. Moja prijateljica pa je zaradi bližine gozda pomislila celo na nekaj hujšega: »K-kaj pa če je div-ji praš-š-ič?« je mukoma zajec-ljala. Spustili sva koruzne storže in jo ucvrli v bližnji gozd, da se je kar kadilo. Tudi z druge strani je nekdo stekel v gozd, le da ga v svoji hitrosti nisva opazili. Na jasi sredi gozda pa sva trčili ob lastnika njive in divjega prašiča: bila sta najina sošolca, ki sta si prav tako zaželela pečene koruze. Midve sva se ustrašili nji-ju, onadva pa naju. Lahko si mislite, kako smo se smejali, ko smo vso stvar razjasnili.

Nuša More, 7. d

Potep v Ragov log

Nekoč je bilo lepo, sončno popoldne. Sklenil sem, da bom odšel na krajši potep. Iz garaže sem vzel kolo in si že za začetek zaloputnil vrata na prste. Malo sem zatulil, ker drugače res ni šlo, ker je res bolelo.

Ko sem se pripravil, sem poiskal svoje prijatelje: Andreja, Marka in Matjaža. Kmalu smo ugotovili, da nimamo ničesar početi. Matjaž je predlagal, da gremo v Ragov log. Strinjali smo se. Torej smo se odpeljali.

Prej še nisem vedel, da bo v gozdu tako temno, zato sem mislil, da bo prav zabavno voziti se po gozdu. Toda nisem mogel ravno dolgo razmišljati, kajti zapeljal sem na spolzko listje in kar močno padel v neki kup umazanega listja, da sem bil čisto blaten. Medtem ko so se mi prijatelji posmehovali, je padel Marko v neko blatno lužo. Ko sva se z Markom jezila, sta Matjaž in Andrej kar pokala od smeha. Nato smo se še malo vozili in se končno ustavili ob neki klopci. Ko smo se oddahnili, se je Matjaž spomnil, da ve za neko bližnjico. Obljubil je, da nam jo bo pokazal.

Že mogoče, da je bila tisto bližnjica, toda bila je vsaj še enkrat slabša od prejšnje poti. Nekje na sredi smo se ustavili. Andrej je bil pri postavljanju kolesa nepreviden in le bližnjemu drevesu se ima zahvaliti, da mu kolo ni ušlo po strmini navzdol. Nenadoma sem se spomnil na uro. Vprašal sem Matjaža, če jo ima in koliko je. Ko je Matjaž pogledal na uro, je pobledel, pograbil kolo in se hitro odpeljal. Sedaj sem se spomnil, da je skoraj že noč. Tudi jaz sem vzel kolo in se odpeljal. Ko sem prišel domov, je bila že trda tema. Potiho sem odklenil in pokukal noter. Saj res, mama in oče sta na koncertu. Res sem imel srečo. Še preden sem legel spat, sem se še enkrat vsega spomnil. No, tokrat sem imel srečo, kako pa bo v prihodnje?

Blaž Malenšek, 4. c

Na potepu

Na potepu sem bila
in zvečer domov prišla.
Tam pa nisem sama bila,
tudi soseda sta bila.

Tam smo snežaka delali
in si šale pravili.
Benjamin je moder mož,
on jih ima en zvrhan koš.
Bernardka je pa nežna vsa,
zato jih malo manj ima.

Na potepu je bila vsa družčina,
kar jih naša vas ima.
Potepamo se radi vsi,
da učenju bi ušli.

Ko zvečer s potepa smo prišli,
vsi smo kaznovani bili,
ker staršev nismo ubogali.

Martina Jordan, 5.a

Na potepu

Neko nedeljo smo šli oči, mamica in jaz v gozd, ker smo hoteli nabrati smrekove veje. Te smo rabili za pokrivanje vrtnic, da ne bi pozimi zmrznile. Dolgo smo jih iskali. V gozdu pri vasi Veliki Slatnik pa smo našli posekano smreko. Oči je zapeljal avto na gozdno pot, kjer sta z mamico začela nabirati veje. Jaz pa sem se med tem časom skrila za veje. Ko sta oči in mami končala delo, je oči ugotovil, da me ni. Začel me je klicati. Jaz pa se mu nisem oglasila. Rekel je mamici, če ve, kje sem. Mamica pa se je samo smejala. Oči se je usedel v avto in se hotel odpeljati. Vedela sem, da se šali, a sem se vseeno oglasila. Potem smo se odpeljali proti domu. Na gozdni poti sem videla dve srnici. Bili sta mama srna in mladič. Takoj sem pomislila, da se tudi mladič potepa po gozdu, ker je bila mama srna daleč za njim.

Maja Prijatelj, 2.d

Moj oče in mama sta bila pred leti navdušena kolesarja. Udeležila sta se različnih tekem, maratonov, danes pa imata ohranjenih veliko število medalj in pokalov. Zdaj kolesarita le rekreativno, večkrat pa se jima pridružim tudi jaz.

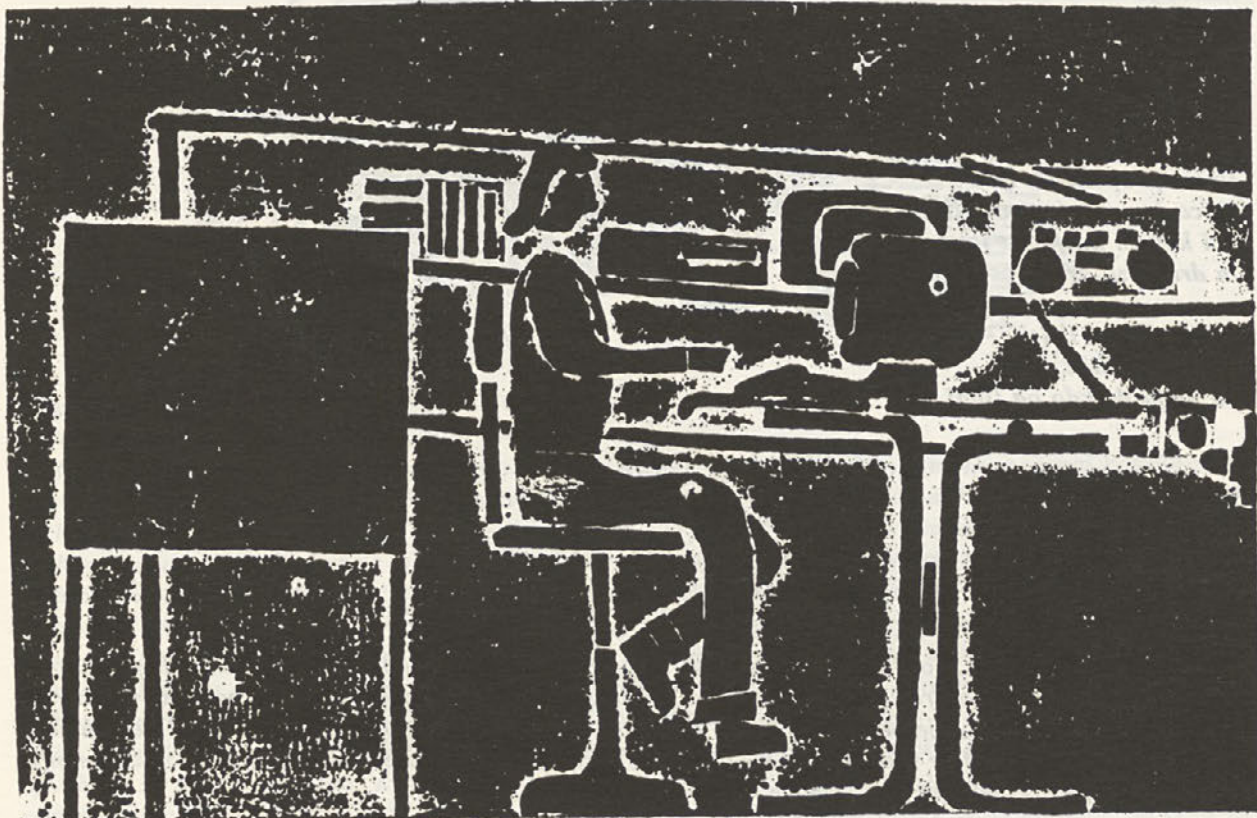
Pred meseci me je obvestil oče: »Midva se bova udeležila tekme po Partizanski magistrali. Ustavili se bomo šele v Metliki. Bilo bi prenaporno za tebe, zato boš ostala doma.« Očetov predlog mi ni bil všeč. Res je, da se še nikoli nisem udeležila tako dolge kolesarske tekme, vendar se nisem sprijaznila z njim. Nisem želela ostati doma. »Hočem oditi z vama,« sem odločno odgovorila, »pri sestrični si bom sposodila kolo in odpeljali se bomo vsi trije.« Tako se je tudi zgodilo. Nista mi nasprotovala, kajti imeli smo ogromno časa, da pridemo v Metliko.

Večkrat sem se oglasila: »Pojdimo bolj počasi.« V visokem hribu pa sem skoraj zajokala: »Ne morem več. Ustavila se bom in odpeljala nazaj domov.« Tudi oče in mama sta utrujena govorila: »Tudi midva še komaj peljeva! Saj bomo kmalu v Metliki.« Toda ta kmalu je trajal še nekaj ur. Ko pa nas je ujel še dež, sem se ustavila in rekla: »Ne grem več naprej, dokler ne preneha deževati.« Tudi oče in mama sta se ustavila, vendar dež je še močnejše padal. »Vroče mi je, pa še mokra sem,« sem rekla, »prehladila se bom.« Mama pa spet: »Saj bomo kmalu v Metliki. Tam boš spila vroč čaj in vse bo v redu.« Nič ni bilo dobro, v največjem dežju smo odrinili naprej. Mama je dejala: »Saj smo že na pol poti, kaj se pa razburjaš.« Zaradi teh besed pa so mi pošle vse moči.

»Najbolje bo, če vržem to kolo in odidem peš,« sem jezno odgovorila. Toda jeza me je kmalu minila. Že sem zagledala veliko tablo, kjer je pisalo Metlika.

Prispeli smo še ob pravem času in organizator mi je podelil medaljo. To je moja prva nagrada za kolesarstvo. Ko jo ogledujem, pa se sploh ne spomnim na težke trenutke, ki sem jih preživela na poti.

Barbara Gošnik, 8.d.

Aleš Plantan, 5. d

Na potepu

Nekega poletnega dne smo se zmenili s stricem, da mu bomo prišli pomagat pokrit streho kozolca.

Domenili smo se, da bomo zgodaj zjutraj že krenili. Mama, sestra in oče so bili že pripravljeni. Hoteli so že oditi, ko so ugotovili, da manjkam. Mama je stekla v mojo sobo in pogledala, kje sem. Jaz sem še sladko spal. Mama je še nekaj napisala na listek in odšla. Odpeljali so se. Ko sem se okoli desetih zbudil, sem prebral listek. Na njem je pisalo: pospravi posteljo, svojo sobo in posesaj dnevno sobo! Nisem se zmenil za navodila. Odšel sem v kuhinjo in si namazal kruh. Skoraj v pižami sem jo pobrisal na ulico. Ker ni bilo zunaj nikogar, sem šel najprej k Matjažu, ki je ravno hranil svojega psa. Nahrnila sva ga in odšla še po Boštjana, Robija, Petra, Marka in Tineta. Odšli smo na igrišče, kjer so že igrali fantje iz blokov. Skupaj smo začeli z nogometom. Bil sem izključen samo trikrat. Prvič, ker sem nasprotnikovega igralca spotaknil, tako da ni odletela žoga v gol, ampak on sam. Drugič, ker sem se pri napadu zaletel v stativo in dobil buško. A tretjič, ker sem nasprotnika brnil v nogo. Ker je bilo vroče, smo kmalu nehali in odšli na kosilo. Kosil sem pri babici. Ko sem pojedel, sem zopet odšel domov, kjer so me že čakali prijatelji. Ker smo imeli vsi polne trebuščke, smo se posedli na klop in se pogovarjali o filmih. Po počitku smo se šli skrivat. Potem je padel mrak in smo ugotovili, da je to idealen čas za lovljenje. Ko smo šli čez hrib, je Matjaž padel v lužo. Šli smo seveda tudi čez sosedovo dvorišče, kjer me je Gari ugriznil v čevelj, da sem dobil luknjo za zračenje nog. Postajalo je mrzlo, zato smo se odpravili domov.

Doma ni bilo še nikogar, zato sem se odpravil v posteljo. Ko so se moji vrnili, se je mama začudila: »Ali si bil ves dan v postelji?« Prikimal sem.

Marcel Verstovšek, 5.a

Na potepu

Lisica in zajec sta šla na potep,
a že kmalu začne se pretep.

Lisica je lačna bila,
zajca bi skoraj zadavila.

Zajec milo prosi:

»Samo malo me še pusti,
da prideva do kmetije,
najine velike gostije.«

In res prispela sta tja,
lisica že vsa nestrpna bila.

Tri kokoši naenkrat je zgrabila
in drugo za drugo pogoltnila.

Zajec govori lisici:

»Pohiti, pohiti,
da ne pride kdo od ljudi.«

A vrata se že odpro,
človek pogleda grdo.

Lisica pa zvito govori:

»Tam v dolini gori,
pohiti, zelo se mudi.

Lisica se je zlagala
in v gozd odskakljala.

Tako je rešena bila,
veseli se zdaj doma.

IRENA ZALETELJ, 4.d

Na potepu

Bil je lep jesenski dan. Sonce je še toplo sijalo, le včasih je zapihal hladen jesenski veter. Toplo smo se oblekli in se odpravili na kratek sprehod v gozd. Kako je lepa narava jeseni! Vse je lepo obarvano z najrazličnejšimi barvami. Listje počasi odpada z dreves in šušti pod našimi nogami. Nič več se ne čuje lepa pesem ptičk. Vse so zbežale v kraje, kjer sonce topleje greje. Svoje košarice smo napolnili s kostanjem in se počasi vrnili domov, kajti bližala se je že temna noč.

Katja Somrak, 2.b

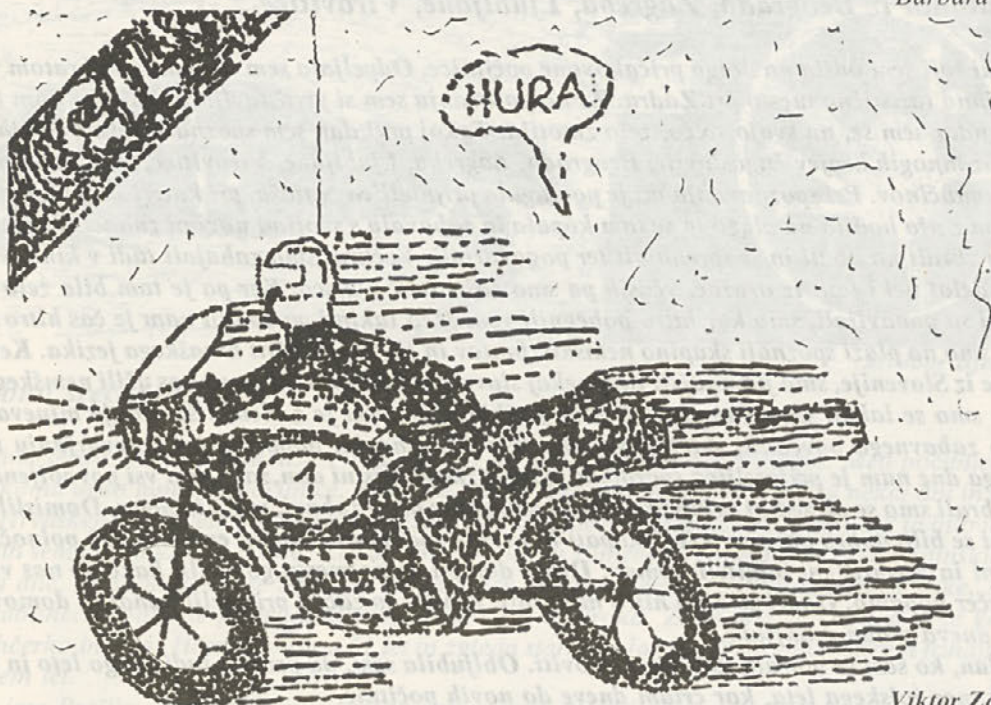
Zastrupljene jagode

Bil je lep majski dan. Sonce je že kazalo svojo moč.

Odpravili smo se k stari mami v Belo krajino. Oče in mati sta odšla v vinograd, midva z bratom pa sva ostala pri stari mami. Kljub temu, da so nama starši naročili, da naj bova pridna, je pomlad naredila svoje. Odrčala sva po cvetočem travniku in šele pred vrtno ograjo sva se ustavila. Zagledala sva jagode. Odprla sem vrtna vrata in jagode so se kar same ponujale. Pobirala sva najlepše in najbolj rdeče. Ko sva se dodobra najedla, sva že izbirala: »Ta ni dobra,« je rekel Boštjan, druga ni bila prave oblike. Naenkrat zagledam polno belega prahu po listju. Jagode so se mi kar zataknille. »Kaj če so poškrupljene?« se domislim. Odhitiva proti stari mami, te pa kot zanalašč nikjer. Boštjan me vpraša: »Zakaj imaš tako velike in vprašujoče oči?« »Je kaj narobe?« doda. Sprašujem ga, če mu ni mogoče slabo. Okoli ust, kjer so se poznali sledovi sočnih jagod, vidim velike izpuščaje. Tudi vročino je imel, ker sva malo pred tem tekla po travniku. Zbegana sem iskala babico. »Stara mama, stara mama, zakaj so jagode bele?« »So mogoče zastrupljene?« hitim z vprašanji. Ker sem bila preveč prestrašena, me je stara mama potolažila. Dejala je: »Veš, ravno včeraj sem se domislila tega. Ker mi otroci odneso vse jagode, sem jih posula z moko, da jih malo prihranim za vaju.« Kar oddahnila sem si. Strah ima pa res velike oči. Boštjan je bil povsem zdrav, rdeče maroge pa so bili navadni jagodni madeži.

Malo previdnosti pri takih pustolovščinah pa ne bi škodilo ne meni ne Boštjanu.

Barbara Guštin, 6.c

Viktor Zaletelj, 5. d

Na potepu

Bila je nedelja. Z bratrancem sva se močno dolgočasila. Nikakor se nisva mogla spomniti kakšne zanimive igre. Premišljevala in premišljevala sva. Naenkrat pa mi je v glavo šinila dobra misel. Bratrancu sem rekla: »Kaj, ko bi midva šla malo na potep?« Bratranec je priredil. Toda, ker sva se zmenila, da greva malo v bližnji gozd, sva s seboj vzela tudi kozo Piko, da bi se najedla za kože dobrega listja. Najprej je šla koza voljno za nama. Potem pa se je pred gozdom ustavila in ni hotela več naprej. Seveda! Koza se je polenila in ni se ji ljubilo hoditi. Po dolgem prigovarjanju se je le vdala. Toda, ko je poskusila prvi zeleni list v gozdu, je poskočila in zbežljala. Skakala in norela je in jedla okusno listje. Takega kosila koza v svojem kratkem življenju ni še nikdar imela. Midva z bratrancem sva bila precej zaskrbljena. Nisva vedela, kako jo bova prignala domov. Nazadnje sva videla, da je najbolje, da jo ujameva in odvedeva s silo domov. Toda, ko je koza spoznala, da jo hočeva odvrniti od svežega listja, je urno stekla po travnikih, pašnikih in njivah, ki so bili blizu gozda. Kmalu pa se nama je izgubila izpred oči. Dolgo sva jo iskala. Ko pa sva se vrnila domov, sva jo našla v njenem hlevčku, kjer je mirno prežvekovala in naju gledala, kakor da se ne bi nič zgodilo.

Vlasta Stibrič, 5.d

SREČANJA MLADIH

Nepozabno srečanje s Tonijem Gašperičem

Opisal bom dogodek, ko je na podelitev bralne značke k nam prišel Toni Gašperič, slovenski humorist.

Bilo je ob koncu šolskega leta 1986/87. Na podelitev bralne značke je, kot sem že porej omenil, k nam prišel Toni Gašperič. Takoj, ko je stopil na oder, je povedal nekaj krepkih smešnic, da se je cela avla smejala. Povedal nam je svojo zgodbo, ki jo je zopet obrnil na smešno stran: »Živel je človek, ki je imel veliko sinov. Vsi so se odločili za pametne poklice, le najmlajši, ki je bil hkrati najbolj neumen, pa je postal učitelj.« Razjasnil nam je tudi, kaj misli o pisateljih. Rekel je, da nekateri pisatelji, četudi so zelo dobri in plodni, postanejo slavni in cenjeni šele, ko umrejo. Slišali smo zanimivo zgodbo, kako je Toni postal humorist.

Občini Novo mesto in Tolmin sta tekmovali, katera bo povedala čimveč dobrih smešnic v sedmih minutah pripovedovanja. Takrat so opazili Tonija Gašperiča in mu ponudili nastopanje na TV in radijskih oddajah. Od takrat javno nastopa ter mnogim ljudem razteguje usta v smeh.

Srečanja s Tonijem Gašperičem ne bom nikoli pozabil ter si želim še mnogo takšnih zanimivih trenutkov.

Oliver Dragičević, 7.a

Srečanje mladih iz Beograda, Zagreba, Ljubljane, Virovitice...

Po končani šoli sem odšla na dolgo pričakovane počitnice. Odpeljala sem se s starši in bratom v Filip--Jakovo, majhno turistično mesto pri Zadru. Že na potovanju sem si predstavljala, kako se bom tam dolgočasila. Vendar sem se, na svojo srečo, zelo zmotila. Takoj prvi dan sem spoznala veliko novih prijateljev. Bili so iz mnogih krajev Jugoslavije: Beograda, Zagreba, Ljubljane, Virovitice, med njimi pa je bilo tudi nekaj domačinov. Pri spoznavanju mi je pomagala prijateljica Nataša, pri kateri smo tudi stanovali. Vsak dan sem z njo hodila na plažo in se tam kopala in zabavala s svojimi novimi znanci. Zvečer pa smo se vsi skupaj zbrali na obali in se sprehajali ter pogovarjali. Večkrat smo zahajali tudi v kino, v »Kono--bo«, kjer je delal neki fant iz družbe, včasih pa smo zašli tudi v disco. Ker pa je tam bilo zelo soparno in tudi pesmi so ponavljali, smo kar hitro pobegnili ven. Med takimi potepanji nam je čas hitro mineval. Nekega dne smo na plaži spoznali skupino nemških fantov in jih začeli učiti hrvaškega jezika. Ker pa smo bili tudi trije iz Slovenije, smo jih naučili tudi nekaj slovenskih besed. Oni pa so nas učili nemškega jezika in kar hitro smo se lahko sporazumevali v obeh jezikih. Čas nam je z Nemci še hitreje mineval, saj so znali veliko zabavnega povedati, smejali pa smo se tudi njihovim naporom pri izgovarjanju hrvaških besed. Nekega dne nam je prijateljica sporočila, da praznuje rojstni dan, zato smo vsi povabljeni na praznovanje. Zbrali smo se ob sedmi uri in preživljali prekrasne ure v zabavi, petju in plesu. Domislili pa smo se tudi, da bi se bilo dobro pozno zvečer okopati in to smo tudi storili ob pol enajstih. Ob polnoči pa smo vsi premočeni in premraženi odhiteli domov. Drugi dan pa so po mestu govorili, kako so nas videli, da se pozno zvečer kopamo. Dnevi so nam hitro minevali. Kmalu so začeli prijatelji odhajati domov in družba se je iz dneva v dan manjšala.

Prišel je dan, ko sem se morala tudi jaz posloviti. Obljubila sem, da pridem tudi drugo leto in zdaj, saj se že bliža konec šolskega leta, kar črtam dneve do novih počitnic.

Ivana Tomas, 8.c

Na taborjenju v Želebeju ob Kolpi

1. avgusta 1987 smo hitro posedli na vlak. Peljali smo se v Želebej ob Kolpi.

Izstopili smo iz vlaka, vzeli težke nahrbtnike in pešačili do kraja, kjer so bili postavljeni šotori. Bilo nas je trideset. Prve štiri dni smo imeli vodniški tečaj. Na njem smo se naučili veliko novih stvari o življenju v naravi. Bilo je zelo naporno. Piščalka se je kar naprej oglašala in nas klicala k vstajanju, telovadbi, zajtrku, malici, preoblačenju in še bi lahko naštevala. Le kje je dobila toliko sape?

Lepše pa je bilo na taboru. Opravljali smo različne veščine. Odločila sem se, da bom poizkusila opraviti »robinzona« in »partizanskega kurirja«. Prvo veščino sem kar hitro opravila. Težje je bilo pri drugi. Šest ur sem morala biti tiho in brez hrane. Prespala sem v kovčku, ki je bil narejen iz vej. Skuhati je bilo treba tudi čaj v kotlu. Vse to mi je uspelo, nisem pa mogla na enodnevni izlet.

Da ne bi mislili, da tabornikom lahko ukradete zastavo. Nikakor. Zastava čez dan visi na jamboru. Vsako jutro smo jo dvigali, zvečer pa spuščali. Zastavo je treba dobro čuvati. Podnevi in ponoči gori ogenj. Za drva skrbi dežurni vod. Tudi ogenj ne sme ugasniti! Vsake dve uri se menjajo straže. Vsak tabornik je

prišel dvakrat ali trikrat na vrsto. Z baterijo v roki hodi ponoči po taboru in skrbi, da so njegovi sotovariši na varnem.

Na koncu tabora smo pripravili slavnostni zaključek. Povabili smo starše. Vsak vod je moral pripraviti vsaj eno kulturno točko. Bilo je zelo lepo.

Še velikokrat bom šla taborit.

Irena Auersperger, 4.a

Srečanje z Angleži

Rad se spominjam lanskih počitnic. Bili smo na morju, imeli smo čudovito vreme. V bližini našega stanovanja so imeli otroci kolonijo, zato prijateljev ni manjkalo. Tudi na plažo smo odhajali skupaj z nekatrimi fanti. Večino časa smo preživali v vodi, drugače pa smo se kartali ali žogali. Opazili smo, da skoraj vsak dan pride blizu nas neka angleška družina. Imeli so fanta Fillipa in deklico Nicolo. Bila je naših let. Otroka sta nas večkrat opazovala pri kartanju. Čeprav smo se težko sporazumevali, smo kmalu postali prijatelji. Nekega dne smo bili posebno razigrani. Mihi je nekdo nekaj prišepnil na uho. Miha je s težavo rekel deklici, kar je slišal: »Nicola, I love you!« Deklica se je v trenutku obrnila ter s pestmi začela tolči po Mihi in fantu, ki mu je to predlagal. Ker smo se ostali bali, da ne bi bili še mi deležni udarcev, smo poskakali v vodo.

Prijatelji pa smo vseeno ostali.

Matej Oštir, 5.c

Milibor Bjeloševič, 6. a

Nepozabno srečanje

Mamičina sestra in stric imata hišo v Zagorju pri Novem Marofu na Hrvaškem. Med počitnicami odideta tja z otrokoma in so tam cele počitnice. Tudi jaz sem se oldočila, da pojdem tja za nekaj dni in okusim življenje na Hrvaškem. V začetku je bilo malo težko, ker sem morala uporabljati drug jezik in bilo je novo okolje. Pri njih sem ostala kar cel mesec. Kopali smo se v kraju z imenom Topličica in v Varaždinskih Toplicah.

Nekega dne, ne spominjam se kdaj, pa so na obisk prišli stričevi sorodniki iz Nizozemske. Moški je bil stričev bratranec. S sabo je pripeljal še svojo ženo in dva otroka. Ženo ima iz Tahitija in je kar čedna.

Imata hčerko in sina. Hčerka je stara 11 let in zgleda starejša. Jaz bi ji prisodila kakšnih trinajst. Njen brat je star osem let.

Njej je ime Prešila. Ima dolge črne lase in temno polt. Njen brat ima francosko ime Paskal in je v primerjavi z njo zelo divji. Na ušesu ima majhen srebrn uhan. Družila sem se seveda s Prešilo. Pogovarjali sva se v angleščini. Ona se uči angleščino šest mesecev, jaz pa dve leti, a jo zna bolje od mene. Pri njih je ta predmet zelo pomemben, če ne znaš angleščine, ne dobiš službe. Poleg angleščine se učijo še nemščino in francosčino. Pogovarjali sva se tudi o TV programu. Po njenem pripovedovanju sodim, da imajo zelo dober program. Opisala mi je tudi njihovo hišo. Živijo blizu Amsterdama.

Seveda je veselja tudi konec. Zelo težko se je ločiti od prijateljice, ki jo komaj spoznaš. Drugo leto pride zopet in mislim, da se bova malo bolje pogovorili.

Tina Fink, 7.c

Srečanje mladih (utopično razmišljanje)

Letos 35. maja so se v mestu bodočnosti – Novem mestu zbrali mladi iz vseh držav sveta. To srečanje so načrtovali že mnogo let, vendar nikoli ni bilo pravega trenutka, da bi to tudi uresničili. Pobudo za to srečanje je dala obetajoča mlada učenka (imena ne izdam).

Ko so se vsi mladi zbrali v OŠ. 15. divizije Grm (vstop je bil strogo prepovedan starejšim od 18 let), je predsedujoči prebral dnevni red:

1. Pogovor o razorožitvi med silama ZDA in SZ
2. Pogovor o lačnih sveta
3. Vojna med Iranom in Irakom
4. Razno

Seveda to, kar smo se pogovarjali, ni ostalo samo pri besedah brez dejanj. Napisali smo telegram tov. Gorbačovu in tov. Reaganu. V njem smo ju prosili, naj nemudoma skleneta sporazum o ukinitvi operacije Vojna zvezd in naj v čim krajšem času onesposobita ter uničita atomske in vse druge bombe. Telegram smo poslali ter čez nekaj ur prejeli pritrdilni odgovor od obeh velesil, ki sta si segli v roke.

Z veliko večjim pogumom in upanjem smo se lotili naslednje težke naloge: nahraniti vse lačne ljudi sveta. Kako? Uh, bilo je težko, vendar je zmagala pamet mladih. Vse puščave smo začeli namakati in... uspeh je tu! S podvojenim veseljem poslušamo poročila BBC, ki objavljajo »čudež stoletja«. Lakota je sedaj neznan pojem, ki ga nihče ne sme nikoli več okusiti (razen takrat, ko hujša; ha, ha). Majhne otrroške glavice smo staknili skupaj, da preštudiramo naslednjo nalogo, ki jo bomo, upam, rešili zahvaljujoč srečanju mladih. Najprej smo vse seznanili z dejstvi: bojujejo se zaradi tega in tega, pa zaradi tega, kar ni mogel nihče razumeti: nihče noče priznati, kdo je vojno začel; to vojno, ki je bila – po mnenju vseh prisotnih na tem srečanju – najbolj nesmiselna stvar na svetu. Kako zaustaviti to vojno? Tudi sedaj smo sestavili brzojavko, vendar smo jo tokrat sestavili pazljivejše in smo skrbno izbirali besede. Napisali smo, da ni nihče kriv; da je začel nekdo tretji... itd. Uro in pol zatem, ko smo bili vsi trdi od strahu in pričakovanja, je zazvonil rdeči telefon. Oglasil se je predsednik srečanja mladih: »Ja, ... ja ... seveda, takoj ... aha, hmm, da, da, seveda, seveda ...! S pričakovanjem smo zrlj vanj »Srečanje mladih je uspelo na celi črti! Hura!« Glasni vzkliki zmagooslavja so zadoneli v nebo. Predsednik: »Za pod četrto točko »RAZNO« predlagam, da gremo na pizzo.«

Nasvidenje prihodnje leto na naslednjem (uspešnem?) srečanju mladih. (Vstop strogo prepovedan starejšim od 18 let).

NINA Štampohar, 7.d

Karambol

Oj, ta šmentani dan
ves s karamboli je obdan.
Fičko v kamion se je zadel,
da voznik postal je kar bel.

Rešilec je pridrvel
in narod je skup prihrumel,
poškodovane so odpeljali,
v bolnico jih dali.

Na jutri mislim že sedaj,
da ne bo spet tak direndaj.
Če stopim na cesto,
da pridem v mesto,
moram pred semaforjem stati,
na zeleno luč počakati.

Sanja Ostojić, 4.d

Obnašanje v prometu

Udeleženci v prometu so kolesarji, pešči, avtomobilisti, motoristi... Promet se odvija po cestah in pločnikih.

Udeleženc v prometu sem tudi jaz. Zjutraj, ko grem v šolo, srečam veliko avtomobilistov in pešcev. Ko grem čez cesto, moram pogledati levo in desno. Nato pohitim čez cesto. Isto se dogaja, ko grem iz šole domov.

V prometu je veliko nesreč. Lepo bi bilo, če nesreč ne bi bilo. Potem bi bil promet varen.

Jože Plantan, 2.b

Pot v šolo

Vsak otrok mora hoditi v šolo in vsak ima svojo pot do nje. Nekateri imamo krajšo pot in hodimo v šolo peš, nekateri pa imajo pot daljšo in se morajo do šole voziti.

Moja pot do šole je kratka, saj pešačim samo 700 metrov. Čeprav je pot tako kratka, na njej spoznam vsak dan nove zanimivosti. Če nimam nobene prijateljice, gledam naravo in jo občudujem. Do šole moram štirikrat prečkati cesto. To zmeraj naredim zelo previdno, saj je v prometu prav zaradi pešcev, posebno še otrok, veliko nesreč. Nekaterim se mudi in kar svojeglavo prečkajo cesto, ne da bi se prej prepričali, če ni na njej nevarnosti. Meni pa ni vseeno. Lahko bi povzročila zelo težko prometno nesrečo in bila tudi sama poškodovana. Cesto prečkam samo na prehodu za pešce, vendar se mnogokrat zgodi, da avto pripelje tako hitro, da tudi pred prehodom ne bi mogel ustaviti, zato vedno počakam.

O prometni vzgoji smo se veliko učili že v vrtcu in v nižjih razredih, vendar še premalo, ker le popolna in dolgotrajna vzgoja v prometu lahko obvaruje mnogo otroških življenj.

Tina Popadič, 5.a

Tijana Bursać, 6. a

Banjalučani, kdaj pridete spet?

»Najmočnejšo vez tkejo najtanjše niti« je bilo geslo 19. zleta bratstva in enotnosti, ki je bil lani junija v Novem mestu. Mladi iz vseh krajev Jugoslavije smo se zbrali na 19. zletu z namenom, da bi se spoznali, da bi krepili bratstvo in enotnost.

Družine, ki so imele možnost, da za dva dni sprejmejo gosta, so to z veseljem storile. Tudi mi smo se odločili, da bomo gostitelji. Tisto sončno, sobotno dopoldne sem nestrpno pričakovala avtobuse, polne mladine. Končno sem našla svoji gostji: Majo in Edito. Po okusni večerji in klepetu smo se podale v mesto, kjer je bilo vzdušje popolno. Ob lizanju sladoleda in dobri glasbi, saj je na Glavnem trgu igral ansambel Martin Krpan, smo se mladi med seboj spoznavali. V restavraciji Pri vodnjaku smo se ravno hladile s koka kolo, ko so k nam prisedli mladinci iz Banja Luke. Hitro je stekel pogovor o današnjih problemih mladih. K meni je prisedel prijazen in vljuden srednješolec. Cel večer sva se samo spogledovala, na koncu pa sva le spregovorila nekaj besed. Prišel je čas slovesa, zato sem začela razmišljati, če se bova še kdaj videla. Naslovov si nisva izmenjala, kar me je še bolj razžalostilo. Prepričana sem bila, da ne bom pozabila srečanja z njim, njegove vljudnosti, njegovih modrih oči. Tako je minil zanimiv večer, poln glasbe in novih spoznanj, zato se nam je prilegel dolg spanec. Zjutraj smo kljub pripekajočemu soncu težko vstale. Po zajtrku sem Maji in Editi razkazala Novo mesto. Z zanimanjem sta opazovali lepote mesta —, predvsem Otočec, Trško goro, Krkin hram, Kapitelj... Dopoldne mi je hitro minilo ob misli na njega in že je prišel čas, ko smo se zbrali na stadionu in smo se pripravljali za plesno točko. Z malo treme smo odplesale točko, za katero smo se toliko časa pripravljale.

Toda svojih novih prijateljic iz Bihača in novega prijatelja iz Banje Luke nisem več videla. Vendar mi bo to srečanje mladih za vedno ostalo v spominu in želim si jih še več, saj nam ta srečanja omogočajo nova poznanstva, izmenjavo mnenj, prijateljstva in nas seznanjajo, kako živijo mladi drugje po Jugoslaviji.

Jerneja Študelj, 8.b

Promet

Jurček zjutraj se zbudi,
brž v kopalnico hiti.
Hitro hlače si obleče,
po kolo v klet še steče.
Ves zadihan in zaspan
se požene brž na plan.
Malo se je zavihral,
se po cesti je pognal.
Brez pogleda sem in tja
sred' križišča zapelja.
Brž zacvilijo zavore,
toda Jurček nič ne more.
Avto ga je že zadel,
Jure je v zrak zletel.
Padel je na trda tla,
pa se po cesti zatrkla.
Zvok rešilca ga zbudi,
doktor k njemu prihiti.
Zdaj boš pa v bolnišnici,
da se glava zaceli.
Ko je ležal in se zdravil,
vse je knjige o prometu si nabavil.
Vse prebral je in preučil
in veliko se naučil.
Jure zdaj je čisto zdrav,
več ne bo tako vihrav.
Pred križiščem zdaj stoji,
gleda sem ter tja in ne hiti.

Ljuba Rabič, 7.c

Razmišljanja o puberteti

Jaz najstnica

Spet sedim pri frizerju. Ta mesec sem tu že tretjič. Nisem zadovoljna s svojim izgledom. Ko se gledam v ogledalo, opazim nasproti sebe strašilo. Le kdo si je izmislil ogledala? Včasih se vede kot prijatelj, največkrat pa ga sovražim. Ko se pogledam vanj, ugotovim, da nisem več takšna, kot sem bila. Las si ne češem več postrani, na prečko. Glavnik potegnem gor po glavi, da lasje kar štrlijo od mene. Pri tem uporabim svoj žele. Včasih sem pred ogledalo postavila stol, da sem se gledala vanj. Sedaj bom morala skoraj počepniti, tako sem zrasla. Od vseh deklet v našem razredu sem namlajša, toda največja. Tudi fantje zaostajajo za menoj po velikosti. Nisem se spremenila samo na zunaj, tudi moja notranjost je postala drugačna. Tega sprva nisem opazila sama. Pogosto me na to opomnijo drugi. Večkrat slišim od mame, da vse delam po svoji glavi. Če želita, da grem z njima na obisk k prijateljem, se temu uprem. Vsaj enkrat na teden si želim oditi v kino ali slaščičarno. Temu ne nasprotujeta, ker vesta, da me bo tudi to kmalu minilo. Postala sem tudi bolj razdražljiva, vse me moti. Tudi starši niso več to, kar so bili. Niso zadovoljni, da bi njihova Barbara hodila v šolo v črnem, se vračala malo kasneje domov.

Imam tudi veliko prijateljev in prijateljic, s katerimi smo veliko skupaj. Tudi to očeta in mamo moti. Pri izbiri moje garderobe se večkrat tudi spremo. Oče želi, da bi bilo vse skupaj bolj pisano in ozko. Tudi tega se ne držim, vse je v istem tonu in široko. Kupujeta mi tudi veliko volne, tako mi dosti časa vzame pletenje.

Kot vsi najstniki, tudi jaz veliko poslušam glasbo in zbiram posterje. Ko bomo vsi starejši, se bomo smejali temu, kar zdaj počnemo. Vse se nam bo zdelo smešno, čeprav danes skozi to obdobje težko hodimo. Tudi naše najstništvo bo kmalu minilo.

Barbara Gošnik, 8.d

Jaz najstnik

Sem v obdobju odraščanja, ko si vsak mlad človek zastavlja mnoga vprašanja o sebi, o družbi, o vsem, kar ga obdaja in kar je v njegovi notranjosti, ter poskuša nanja odgovarjati, si ustvariti lastno mnenje in lastno osebnost.

Puberteta je čas mnogih problemov. Sam se s starši sicer zelo dobro razumem, vendar pa sem velikokrat »tečen« in trmast. Če mi na primer mama kaj kupi, je velika možnost, da mi npr. obleka ne bo všeč. Kasneje seveda malce spremenim mnenje in to vseeno nosim. Zelo pomembno zame pa je, da imam takšnega očeta, s katerim se res da pogovoriti. Ni ga sicer dosti doma, ker ima takšno obrt, da je v bistvu vedno zaposlen, a mogoče prav zaradi tega tembolj cenim njegove pogovore z mano. Ko pride pozno zvečer domov in če jaz še nisem v postelji, tudi meni pove svoje doživljanje, izkušnje, razmišljanja. Ne sili me, da naj mislim o neki stvari točno tako kakor on, ampak mi skuša stvar osvetliti z več vidikov. Mislim, da takega pristnega pogovora v vse preveč sodobnih družinah zelo manjka in ga vse preveč nadomeščata televizija in videorekorder. Starši namesto da bi vzgajali svoje otroke, se odpeljejo na Otočec, otroke pa pustijo doma same ob televizorju.

Zadnje čase veliko razmišljam tudi o prihodnosti. Sedaj, ko se bo treba odločiti za poklic, ki ga bom opravljal celo življenje, je seveda zelo pomembno, da svojo odločitev premislim z vseh vidikov. Sicer pa se nam prihodnost ne kaže prav v rožnatih barvah. Breme dolgov, ki so jih ustvarili naši očetje in dedi (ne moji in ne vaši, ampak drugi), bo padlo tudi na nas, na vidiku pa se nam javlja celo huda kriza, če se ne bo nekaj radikalno spremenilo.

Mlad sem in zato ne pesimist, pa se poskušam kljub vsemu veseliti bodočnosti in ne misliti na težave, saj je pred mano še skoraj celo življenje.

Janez Zaletelj, 8.d

***

V dobi pubertete smo občutljivejši. Pride čas, ko z nikomer in z ničimer nisi več zadovoljen, ko starši niso več idealni. Vse dotlej smo se ravnali po njih, naenkrat pa se je nekaj spremenilo. Bolj ko postajamo samostojni, bolj kritično gledamo na svoje starše in njihov vpliv vedno bolj plahni. Vse pogosteje prihaja do konfliktov in izbruhov....

...V dobi pubertete skušamo razviti svojo lastno osebnost. Prenekateri imajo zares trnovo pot, drugi zopet vzklikajo: »Kakšen čas, kakšen napor!« Vsakdo se ubada s takšnimi ali drugačnimi problemi.

Nataša Gabrijelčič, 8.d

Pri meni se je puberteta začela oglašati v četrtem razredu. Najprej se je oglašala čisto potihoma, v petem razredu pa je bruhalna na dan.

Popolnoma sem se spremenila. Enkrat sem imela lase dolge, da so mi padale na oči, spet drugič sem se postrigla čisto na kratko, da so mi lasje štrleli na vse strani. Nosila sem ozke kavbojke in preširoke očetove srajce in puloverje, povrh vsega pa sem bila čisto nora na fluorescentne vezalke, nogavice, gumice za lase, lake za nohte... Doma so se seveda zgražali nad tako modo, vendar mi niso prišli do živga. Očetu je zmanjkalo puloverjev in srajc, sestrini šminke in lakov... In tako sem si take stvari začela kupovati s svojo žepnino. S prijatelji in prijateljicami sem cele popoldneve pohajkovala. Hodili smo v kino, se vozili s kolesi na Otočec... Nešteto sem bila zaljubljena. Najbolj so mi bili všeč fantje, ki so bili za dve ali tri leta starejši od mene.

Seveda se je to kazalo tudi v šolskem uspehu. Iz nekdanje odlične učenke sem postala prav dobra.

Janja Kovačič, 8.a

***

Sem štirinajstleten fant. Pravijo, da sedaj preživljam najobčutljivejša leta, leta pubertete. To so leta, ko mislimo, da imamo pameti za cel svet, da vse vemo in vse znamo in da nikogar ne potrebujemo...

Srečen sem, ker živim v urejeni družini, kjer se veliko pogovarjamo in ukvarjamo drug z drugim. Svoje mladostniške težave, ki mi včasih grenijo življenje, lahko vedno zaupam svojim staršem...

Srečna mladost in urejene razmere doma vplivajo na to, da v šoli nimam težav...

Boštjan Atelšek, 8.a

***

V tem obdobju mora biti vse po moje, čeprav imajo včasih prav drugi.

Damjan Kraševac, 8.d

***

Kot najstnik sem, kot pravi mama, zelo neznosen. Vedno sem čemerne volje in sem hitro razburljiv. Sam v sebi teh stvari ne priznam in se o tem radiši ne pogovarjam.

Aleš Vozelj, 8.d

***

Ugotovil sem, da mi je potrebno veliko sprostitev, saj le tako pozabim na težave, s katerimi se srečujem. Izbral sem si mnoge konjičke in se začel ukvarjati s športom.

Benjamin Radojčin, 8.d

***

Ta doba je polna sprememb in problemov. Zelo znane težave pri odrasčanju so mozoljasta koža, mastni lasje...

Mene spravljajo ob pamet mastni lasje.

Vesna Kastelic, 8.d

***

Vsi mislimo, da ko bomo mi odrasli in bomo imeli otroke, ne bomo do njih taki kot naši starši, mi jih bomo razumeli.

Vlasta Derganc, 8.d

***

Sedaj, ko sem tudi jaz pršla v to obdobje, se mi pojavljajo različne težave. Ko pridem domov, me že oče ali mama napadeta z vprašanji. Seveda so meni vsa vprašanja zoprna, zato nanje odgovarjam z dolgočasno in pomanjkljivo. Vendar pa to še ni vse. Če mi kdo piše, je že oče jezen.

Danijela Klobučar, 8.d

...Stara sem 13 let. To so leta, ko človek pride v puberteto. Kot mnogi moji prijatelji, sem se tudi jaz v tem času zelo spremenila...

...Moja soba ima zdaj čisto drugačen videz. Slike živali in razne igrače so zdaj zamenjali posterji raznih pevcev in igralcev. Včasih so se starši zaradi posterjev jezili in mi govorili, da bodo vse stene uničene. Zdaj pa me že kar oba začenjata razumeti, saj se spominjata, da sta bila tudi onadva v teh letih, kot sem zdaj jaz in sta počela različne neumnosti...

Maja Kincl, 8.a

***

Sploh se ne zavedamo, da smo velikokrat mi tisti, ki povzročijo slabo voljo in splošno nezadovoljstvo.

Ksenija Avsec, 8.d

***

V zadnjih mesecih sem se po mnenju bližnjih zelo spremenil. Sam tega nisem opazil. Dosti časa preživim v stanovanju, kjer berem, se učim, poslušam in gledam TV...

Vedno bolj pa moram razmišljati o svoji bodočnosti. Po vsej verjetnosti bom po osemletki odšel na biološko šolo. Moj življenjski cilj je postati znan človek in rad bi imel veliko denarja.

Andrej Černe, 7.a

***

Vedno moram najbolj garati, nihče me ne mara, kar na jok mi gre. Včasih se sprašujem, zakaj sem ravno jaz taka »revica«. Brat mi včasih pravi: »Mala, puberteta te daje.«

Sonja Gazvoda, 8.d

Katja Florjančič, 6. b

***

V tej dobi, se pravi puberteti, se človek popolnoma spremeni. Sam sem v tej dobi popolnoma spremenil svoje mišljenje o nekaterih sošolcih, prijateljih in še nekaterih drugih ljudeh. Na misel mi pride, da bi se jim kar maščeval, če premislim, kaj so mi naredili. Tudi s starši se včasih ne razumem. Starši pravijo, da imam vedno prav in da se obnašam kakor egoist. Toda jaz se nikdar nisem tako obnašal in nikoli nisem bil egoist.

Gregor Žunič, 8.d

***

Hočemo biti kar se da najbolj suhe, vitke. Začenjamo zbirati in lepiti na stene sob razne posterje slavnih igralcev in igralk ter pevcev. Vedno bolj se umikamo vase. Začenjajo se prve ljubezni, zaljubljenosti do ušes.

Tatjana Štine, 8.d

***

Fantje me ne zanimajo preveč, rada pa se včasih z njimi pogovarjam, ker se mi zdi, da imajo pogosto zanimivejše teme pogovora kot dekleta. Pri nekaterih dekletih mi pa tudi ni všeč njihovo sanjarjenje. Če preveč sanjariš, ne boš nič dosegel v življenju!

Patricija Krpan, 7.b

***

Ko opazujem vrstnice, vidim, da vsaka gleda le na to, da bi bila lepa, lepša, najlepša. Pazijo, kaj bodo oblekle, kaj bodo obule, kakšno pričesko bodo imele, da bodo imele čim manj mozoljev,... Zase pa pravim, da sem, kakršna sem. Oblečem tisto, kar mi mamica pripravi, pričesko pa imam tako in tako čisto standardno. Saj vidiš dekleta s takimi pričeskami povsod. Le zakaj bi se ličila in lepo delala? Le zakaj bi se oblačila po najnovejši modi? Saj se prav dobro počutim v hlačah. Kaj si bom dajala v lase vse mogoče reči, ko pa zadostuje le malo želeja in stvar je urejena. Le zakaj bi se postavljala pred drugimi?

Darja Pavlin, 7.b

***

Zopet sem prijel kemik in poskušal napisati do konca domačo nalogo, vendar mi ni uspelo. Rajši sem šel na trening košarke. Malo po treningu, ko sem prišel domov, sem šel v trgovino in nato h knjigam. Učil sem se bolj zbrano, zato sem vprašal očeta, zakaj se zdaj tako lahko učim. Povedal mi je, da sem sprostil vso energijo, ki sem jo imel v sebi in da je tako delal tudi on.

Sašo Komerički, 7.b

***

Malo bolj živahni smo in tudi jezikavi. Hočemo vsi svoje pravice in nočemo dolžnosti.

Sandi Vidic, 7.b

***

Če je ljubezen to, da vsa vztrepetam, ko ga vidim, potem sem zaljubljena. Močno.

Ana Balazić, 7.b

***

Moja poglobljena sprememba v puberteti je, da se ne družim več tako s fanti, kot sem se prej, ampak da se predvsem družim z dekleti. Opazil sem tudi spremembe pri dekletih, da so se bolj sprijateljile s fanti, nekatere so se tudi zaljubile in so tudi bolj prijazne.

Vladimir Zobarić, 7.b

***

Moj najbolj pereč problem je ljubosumje na brata, ki gre lahko zvečer ven. Imam dekle, s katero se imava rada. Sestajava se vsak dan in se pogovarjava. Bila je že pri meni. Predstavil sem jo mami. Mama pa je bila vesela. Pri meni je bila za rojstni dan. Jaz pa sem bil že pri njej.

Andrej Petrinčič, 7.b.

***

Sem dekle trinajstih let. Prišlo je obdobje, v katerem se kažejo znaki dozorevanja, obdobje, v katerem mnogi postajamo občutljivi, ranljivi. Nismo več otroci, pa tudi ne odrasli.

Moji starši so prepričani, da sem jaz še zelo nevedna in nepoučena o ljubezni. Seveda ne odobravam prezgodnje spolnosti, saj se lahko pokažejo posledice. Zdi se mi, da bi bilo zelo dobro, če bi v šoli govorili malo več o spolnosti, še posebej zdaj, ko se razširja bolezen aids. Mnogi smo premalo obveščeni o tej bolezni.

Sanja Predović, 7. b

***

Starši me drugače še kar razumejo. Razumejo, zakaj nočem obleči teh hlač, razumejo, da ne maram nositi kril, razumejo, da sovražim ozke puloverje...

...Ker sem v puberteti, se moja občutja hitro menjajo. Enkrat sem vesela in razigrana, da sploh ne vem, kam naj se dam od razigranosti, včasih pa spet mirna in tiha, zamišljena in žalostna, kot da sploh ne poznam tiste prejšnje Petre...

Petra Klepec, 8.a

***

V puberteti imam težave, ki se mi zdijo grozne. Prepiram se s starši in z bratom, probleme imam v šoli in sploh, kjer je le mogoče.

Jelka Bajer, 8.a

***

Da sem resnično v letih odraščanja, se kaže tudi v oblačenju. Pogosto nisem zadovoljna z maminim izborom oblačil. Enostavno nočem, da bi imele sošolke npr. enake hlače kakor jaz. Če bi mi denarna sredstva dovoljevala, bi se najraje oblačila v Parizu, kajti tam je doma »svetovna moda«.

Maja Štrumbelj, 8.a

***

Upam, da bo v bodočnosti mojih težav manj in da me bodo drugi bolj razumeli.

Samir Sarajlić, 8.a

Nataša Gabrijelčič, 8. d

***

...Stara sem štirinajst let. V obdobje pubertete sem že kar krepko zabredla. To se mi pozna doma in še posebej v šoli...

... Kar nekaj težav imam z nekaterimi učitelji, saj jih jaz ne razumem najbolje, oni mene pa še manj. Vem, da se smešno sliši, vendar po mojem je tako...

Vladka Krese, 8.a

***

Rabila bi človeka, ki bi me razumel. Iskala sem ga, pa ga ne najdem. Da bi vsaj imela kakšno simpatijo, pa je nimam. Sošolci, predvsem fantje, me kritizirajo na vseh koncih. Pravijo, da sem debela, kmečka in podobne stvari, ki me žalijo. A se jim ne maščujem, ne vrivam se v njihovo družbo.

Mirjana Šafran, 8. a

***

Sedaj grem vsakih štirinajst dni enkrat k frizerju. Včasih pa so me kar doma postrigli... Imamo pa tudi veliko slabši odnos do učiteljev. Kakor je včasih rekel učitelj, tako je bilo prav... Tudi če imaš rojstni dan, ga sedaj praznuješ drugače. Če ne pripraviš plesa, ni noben rojstni dan.

Sonja Berkopec, 8.d

Postal sem občutljiv in vsaka beseda me razdraži. Ko sem v družbi z očetom in mamo, se obnašam, kot da mi ne bi bila starša. Obnašam se nesramno in sem osoren.

Boštjan Brezovar, 8.d

***

S starši se včasih sprem, ker mi mama in oče govorita, da sem najbolj poreden fant v šoli. To se včasih konča tako, da odidem iz hiše in se ne vrnem do sončnega zahoda.

Samo Urbančič, 8.a

***

...Tudi jaz preživljam to dobo in se včasih prav čudno počutim. Velikokrat se mi ne da odgovoriti na vprašanje mlajše sestre, zato jo zavrnem z vprašanjem, zakaj je tečna...

Sabina Urekar, 8.a

***

Ker vem, da vsi neradi govorijo o svojih težavah v tem času, sem bila tiho in nisem nič povedala. A najbrž je mama sama ugotovila, kaj je narobe in sama je začela pogovor o tem. Najprej mi je bilo malo nerodno, a je hitro minilo. Tudi odnosi so se spremenili. Name so začeli gledati kot na mlado dekle, ki bi želelo ustvariti svoj svet, a tega ne zna, ker je še neizkušeno.

Tina Vukoslavović, 8. a

***

Spet stojim pred ogledalom, se gledam, se češem, vendar nekaj mi ni všeč. Jutri grem k frizerju in se bom postrigel na neko »ful špon« frizuro.

David Hrovat, 8.d

***

Postal sem zelo sramežljiv, nobena frizura mi ne pristaja in mislim, da me nobeno dekle ne mara. Da, to je zelo težka bolezen, a jo bomo vsi preboleli in se spominjali pubertete kot najlepšega obdobja našega življenja.

Zdenko Hlavaty, 8.d

***

Mladostniki imamo tudi svoj dijaški žargon, pojavljajo se kletvice. Včasih začnemo tako govoriti tudi doma, takrat pa nas starši grdo pogledajo, medtem ko se nam v družbi prijateljev zdi ta zvrst jezika popolnoma v redu.

Mateja Kuzma, 8.d

***

Moje prijateljice imajo že fante. Jaz o ljubezni še nisem razmišljala, pa tudi očka in mamica mi še ne pustita. Pravita mi, da je najprej šola, nato pa druge stvari. Moram pa res priznati, da mi je že tudi všeč kak fant, vendar se ne pogovarjam z njim. Če bi bila dostikrat z njim, bi pozabila na šolo in bi se poslabšala v učenju.

Špela Ferfolja, 7.b

***

Oče ne vidi rad, da hodim ponoči domov. Saj tudi ni dobro, da najstniki ponoči hodijo po mestu.

Samo Štefančič, 7.b

***

Zame so puberteta mozolji, ki jih je čedalje več na mojem obrazu. Mislim, da je to za nas mlade najbolj težka doba našega življenja. Vsi smo napeti in živčni.

Darinka Nagelj, 7.b

***

Včasih tudi zamenjam kakšen del pri avtomobilu, če se pokvari ali uniči. Tudi to je del moje pubertete.

Robert Zupančič, 7.b

***

Prišla so čudna leta, oslovsko leta, kot nekateri pravijo puberteti. To je obdobje od 12. do 21. leta življenja. To je čas, ko se razvijamo iz otrok v odrasle, dozorele ljudi.

Kot so nam na zdravniškem pregledu povedali, deklice prej spolno dozorevajo kot dečki. To se tudi pozna. Nekateri se čudno vedejo, postanejo napadalne, razburljive, utrudljive.

Goran Rajkovača, 7.b

***

V roko vzamem majhno ogledalo, ki ga imam vedno pri sebi. Pogledam se vanj. Kakšna sem! Grozna, podočnjaki so tako nabrekli, da se kar ustrašim. Pa moja frizura, če ji sploh lahko rečem tako. Sploh mi ne pristaja, veliko lepša sem bila prej, z daljšimi lasmi. Pa tudi, kako sem suha!

Metka Bajec, 7.b

***

Težave imam z mozolji. Ne vem, kaj bi z njimi. Enega stisnem, pa trije novi nastanejo. Moj problem je tudi, da delam domače naloge od devetih do desetih zvečer, ker se mi jih prej ne ljubi delati.

Gregor Osojnik, 7.b

***

Ko sem prvič zaprosila mamo, da bi šla sama v kino, mi ni bilo prijetno. Ali enkrat sem morala. Mama je malo začudeno pogledala in ostala brez odgovora.

Neda Peurača, 7.b

***

V času pubertete imajo mnogi mozolje, a jaz jih za sedaj še nimam. Sedaj ko sem v teh letih, rada tudi pogledam za kakšnim fantom.

Lidija Štangelj, 7.b

***

Zelo rada pa pišem dnevnik. V dnevniku imam tudi strani za »Moji problemi v puberteti.«

Mirjana Milanović, 7.c

***

Moj problem ni ljubezen, ampak moj očka. Pri kosilu me vedno sili, naj jem, pa čeprav ne morem. In pri tem kritizira mojo vitko postavo. Meni pa je to zelo všeč, da sem bolj suha.

Alenka Pavlin, 7.a

***

Ves ta nori svet, v katerem živimo, je za naš živčni sistem zelo naporen. Zato redno hodim na treninge. Zelo rad smučam, v tem in še v drugih športih hitro pozabim na svoje pubertetne in druge težave.

Iztok Hotko, 7.a

***

...Nočem biti več očijeva in mamičina Bojanca. Oblačiti se hočem po svojem okusu, ne pa po okusu stare mame, ne maram več frizure z repčki in pentljami, počutim se odraslo.

Bojana Pavlič, 7.a

***

Ko smo bili otroci, smo se radi igrali z raznimi igračkami, gledali risanke, risali, se igrali v pesku. Sedaj tega ne počenjamo več, ker smo bolj odrasli in ker nas zanimajo druge stvari.

Damjan Blažič, 7.b

***

Ko je človek v mojih letih, mu je, po mojem mišljenju, najlepše. Takrat je človek kakor v nekem drugem, sanjskem svetu.

Boštjan Predovič, 8.a

***

Imam pa tudi problem, ki ga nikakor ne morem rešiti. Rada bi imela dolge nohte, a jih zmeraj zgrizem, ker sem večkrat živčna in se razburim.

Sandra Štemberger, 7.a

***

Mama že na mojem obrazu vidi, kdaj sem žalostna. Krajši ali daljši pogovor z njo in moje težke misli so premagane, težave pa rešene.

Maruša Avsec, 7.a

***

Včasih se zvečer z mamico pogovarjava o odraščanju. Potem o tem veliko razmišljam v postelji.

Barbara Volčjak, 7.c

***

Starši vidijo, da resno odraščam ter se ne vtikajo v moje stvari. To spoznanje me veseli, saj vem, da je mnogo staršev, ki nad svojimi otroki uvedejo strog režim in nadzorujejo osebne stvari.

Oliver Dragičević, 7.a

***

Zaljubljen sem v neko dekle iz sedmega razreda, ta pa je zaljubljena v nekega »bednega osmarčka.«

Dejan Rozman, 7.a

***

...Ko sem se pogledal v ogledalo malo bolj pozorno, sem se nasmehnil, ker sem videl, da mi že rastejo brki...

Marko Bojanič, 7.a

Vladka Krese, 8. a

***

Veliko govorim, zato mi včasih rečejo, da sem tečen, kar jim tudi verjamem. Zafrkavajo me tudi, da imam dekle, saj jo tudi imam, a ne vedo katero.

Robert Filipčič, 7.a

***

Opazil sem že, da hitro rastem. Številko čevljev imam kar 45.

Dalibor Prahovič, 7. a

***

Z očetom sva stalno v sporu. Preden sem vstopila v puberteto, tega ni bilo.

Vesna Hodnik, 7.a

***

...Ljudje postanejo med puberteto živčni in to se dogaja tudi z menoj...

Damjan Luzar, 7.a

***

Ko imamo deklice telovadbo, se ogledujemo in ugotavljamo, da imajo nekatere predebele, nekatere pa presuhe noge.

Mateja Badovinac, 7.a

***

...Zelo rad bi se znebil dlačič pod nosom in mozoljev. Mama mi jih večkrat stiska. To me zelo boli...

Marko Pureber, 7.a

***

Imam probleme sam s seboj. Ne da se mi učiti, pisati domačih nalog, sploh se mi ne da hoditi v šolo.

Robi Gazvoda, 7.c

***

Mamica mi govori, da me daje puberteta. Tudi sama opažam kar precej problemov. Prvi in najhujši problem je, da sem vedno razočarana, ko se pogledam v ogledalo, ker sem pač predebela. Še hujše pa je, ko si pogledam svoje predebele noge. Pa kaj hočem, ko sem vedno lačna. Tudi večerna telovadba ne zmanjša kilogramov, če pa tako rada jem. Vem, da na tak način ne bom shujšala ter da je edina pot k vitkosti večje odrekanje hrani in mnogo, mnogo več telesne aktivnosti.

Ljuba Rabič, 7. c

***

Ljubezen, to je nekaj zelo lepega. Jaz sem bila že zaljubljena v fanta, ki je bil dve leti starejši od mene. Zdaj nisem zaljubljena, zato ker se mi zdi, da sem za take stvari, da bi imela fanta, še malo premlada. V prihodnosti si želim moža, ki bo imel rad mene in otroke. Rada bi imela veliko otrok, saj imam rada otroke.

Julija Gorenc, 8.a

***

Prišli smo v peti razred, bilo je vse drugače kot v nižjih razredih. Učitelji niso bili več tovariši in tovarišice, ampak vse drugo. Naenkrat, v sedmem razredu, pa je prišla neka neznanka, ki je spremenila vsakega najstnika. To je puberteta.

Maja Žlogar, 8.d

***

V puberteti doživi človek prve ljubezni in razočaranja, prve resnejše spore s starši in velike težave v učenju.

Monika Prodanič, 8.d

***

Velikokrat reče oče mami: »Ga že daje.«

Vojko Oklešen, 8.a

***

Že v vrtcu sem imel manjše probleme s tovarišicami. Ko pa sem prišel v šolo, so se moji problemi začeli množiti, razcveteli pa so se šele v puberteti.

Franci Mejač, 8.a

***

V tej dobi se pojavijo mnogi problemi, ki so zelo boleči. To je na primer zardevanje, mozoljavost, sprememba glasu, lase imamo take, hoteli pa bi imeti drugačne.

Igor Kavšek, 8.d

***

Usedem se pred televizijo in gledam nadaljevanko o Vuku Karadiću. Sem v dobi pubertete in misli mi nehote uhajajo v primerjavo z Vukovim življenjem. Poskušam razumeti razmere in jih primerjati z današnjimi, v katerih odraščam. Že to, da sedim pred televizijo v topli sobi, pomeni nekaj, kar v prejšnjem stoletju ni bilo mogoče. Vuk je bil eden redkih otrok, ki se je lahko naučil brati in pisati.

Starši mi doma odpirajo velike možnosti za pogovor o mojih problemih.

Jani Slapnik, 8.d

***

Ko sem bila še v nižjih razredih in v vrtcu, nisem imela veliko težav, če pa sem jih imela, so mi pri tem pomagali starši. Sedaj pa včasih niti sama ne vem, ali bi moji najstniški problemi zanimali starše. Če mi mama reče, da me »nosi«, sem pa užaljena in se nekaj časa sploh ne pogovarjam z njo.

Nataša Korasa, 8.a

***

Odraščanje je zame kakor mučno plezanje čez visok zid, ki odraslost loči od mladosti.

Marko Zajc, 8.a

***

Kadar mi pravijo, da sem tečna, kar tudi sama vem, da sem, pa ne samo tečna, tudi razdražljiva, se zaprem v sobo, kjer poslušam radio, pišem dnevnik, kar je tudi moj konjiček, in razmišljam o ljubezni.

Metka Medle, 8.a

***

S puberteto pride tudi tako imenovana »najstniška« ljubezen. Ta se je oglasila že tudi pri meni, celo večkrat. Ob tistem času sem bila zelo raztresena, nisem se zanimala za svojo okolico in kar je najhujše, popustila sem v šoli.

Tanja Burgar, 7.a

Prošnje in pritožbe

Spoštovani delavci šolske kuhinje!

Učenci 8.d bi radi videli, da bi našo pritožbo vsaj delno upoštevali, če že ne povsem.

Nanaša se predvsem na šolsko malico, ki je pogostokrat mrzla. Ne vemo, kakšna bi bila pot do rešitve, toda nekaj bo treba ukreniti, da bo topla malica zares topla.

V zvezi s šolsko malico imamo veliko predlogov. Radi bi, da bi spremenili urnik šolskih malic za višje razrede. Malice za višješolce naj bi bile takoj po prvi uri, tako bi zadovoljili tudi tiste, ki doma ne zajtrkujejo. Mogoče boste rekli, da bi tako podpirali lenobo tistih, ki doma ne jedo. Vendar tudi tisti, ki doma zajtrkujejo, pravijo, da je za njih čakanje na šolsko malico predolgo.

Nekateri med nami pa želijo tudi več mlečnih malic. Teh je bilo do sedaj premalo, zato predlagamo, da nam daste za malico bolj obilno mlečno hrano.

To je le nekaj naših predlogov.

Upamo, da nas boste delavci šolske kuhinje razumeli in vsaj delno uresničili naše želje.

Že vnaprej se Vam lepo zahvaljujemo.

Tovariški pozdrav od

učencev 8. d

(Balog, Kraševac, Subašić, Brezovar)

Spoštovani tovariš ravnatelj!

Smo učenci 8.a razreda. Na OŠ Grm hodimo vseh osem let našega osnovnega šolanja.

Vemo, da se vsi tovariši in vi, tov. ravnatelj, zelo trudite za boljše počutje učencev v šoli. Imamo veliko športnih dejavnosti, toda stvar, ki jo bomo predlagali, bi bila zares dobra za vse učence naše šole. Radi bi videli, da bi imeli učenci prost vstop v telovadnico ob sobotah in nedeljah. Mislimo, da bi to radi videli vsi učenci naše šole, kajti imeli bi se kje sprostiti. Te dejavnosti se ne spominjamo od prvega razreda dalje, zato vsi učenci naše šole mislimo, da bi bilo vsem v veselje. Radi bi pa tudi videli, da bi imeli v garderobi pred telovadnico hladno in toplo prho ter večjo garderobo. Tako bi se lahko učenci po telesni vzgoji ali treningu oprhali.

Želimo, da bi se to uresničilo, saj bi bilo zelo koristno za vse učence naše šole. Veseli bomo, če se bo uresničilo vsaj za druge generacije, če se za nas ne more.

Učenci 8.a

(Urbančič, Prizmič, Tomazin)

Spoštovani tovariš ravnatelj!

Smo učenci osmega razreda. Na vas se obračamo s prošnjo, da uredite probleme, ki jih že dolgo časa opažamo in mislimo, da bi jih morali nujno urediti.

V vseh teh letih šolanja opažamo, da sta garderoba in telovadnica slabo urejeni. Že ob vstopu v garderobo nas vznemirja neprijeten vonj iz stranišč. Da ne omenimo razmajanih klopi in neuporabnih prh. Mislimo, da bi prišle prhe s toplo vodo kar prav vsem športnikom pa tudi učencem, ki bi se po napornem treningu radi oprhali. Toda to še ni vse. Poglejte na primer telovadno orodje, ki je zastarelo in večinoma neuporabno, poškodovano, ... Pri tem mislimo na razcefrane blazine, napol razpadle ovire in še bi lahko naštevali. Treba bi bilo nabaviti nove ali popraviti, kar se da. S tem bi mnogim učencem športnikom omogočili, da bi nemoteno in s primernim orodjem razvijali svoje sposobnosti in športni duh. Za konec naj še omenimo, da bi na šoli lahko bilo več športnih krožkov (npr.: strelski), čeprav vemo, da bi za to bilo potrebno več finančnih sredstev.

Prosimo vas, da skušate čimprej kaj ukreniti in če boste, vam bo gotovo veliko učencev hvaležnih zaradi tega.

Tovariški pozdrav učencev 8.d

(Ksenija Avsec, Jernej Jerele, David Horvat)

Spoštovani tovariš ravnatelj!

Glavni odmori so edini čas v šolskih dopoldnevih, ko si odpočijemo možgane in pretegnemo noge. Mislimo, da so glavni odmori preslabo organizirani. Zato imamo nekaj prošenj oziroma predlogov.

Avla je premajhna za vse višje razrede, hodniki pa so pretemni. Res je, da gremo lahko tudi ven, ampak pozimi je premrzlo. Zato bi radi imeli na voljo telovadnico in nekaj žog, da bi se razmigali.

Zelo nas moti tudi tema v avli. Ko dobimo Pionirske liste, si v temi samo kvarimo oči. Nujno potrebujemo veliko in svetlo sobo za čitalnico.

Pogrešamo tudi glasbo med odmori. Gledali bi tudi televizijo... Bilo pa bi lepo, če bi nam med odmori dali na voljo eno izmed učilnic, v kateri bi lahko igrali šah in podobne mirne igre.

Vemo, da vse naše prošnje ne bodo uslišane. Bili pa bi zadovoljni, če bi upoštevali vsaj nekatere.

Učenci 8.a

(Tina Vukoslavović, Borut Škedelj, Janja Kovačič, Samo Urbančič)

Spoštovani tovariš ravnatelj!

Učenci 8. razredov letos zadnje leto obiskujemo to šolo. Želimo, da bi nam nanjo ostali čim lepši spomini.

Željo iz 7. razreda, da bi imeli več plesov, smo opustili. V 8. razredu pa se ne bomo kar tako predali. Naša velika želja je, da bi imeli daljši končni izlet, kajti skupaj bomo le še nekaj mesecev. Vsa pretekla leta je izlet trajal le pičla dva dneva. Nam in poznejšim generacijam pa bi veliko pomenilo, če bi ga podaljšali vsaj za dan ali dva. Upamo, da boste ugodili naši želji.

Tukaj pa se pojavi že naš drugi problem. To je seveda denar. Poskušali bi si ga prislužiti na različne načine: zbirali bi star papir in obleke, delali v kakšni delovni organizaciji in podobno.

Solo pa bi prosili, da bi nas pri tem vsaj malo podprla. Upamo, da naša »velika« želja ne bo šla v nič. Poskušajte nas razumeti in nam ustreči, kajti tudi vi ste bili v naših letih in ste imeli podobne težave.

S spoštovanjem,

učenci 8.a razreda

(Kralj, Kincl, Bayer)

Natalija Kumer, 8. c

Cenjeno vodstvo šole!

Smo učenci osmega razreda. Zadnja štiri leta je naša največja težava velikost šolskih klopi in stolov.

Do četrtega razreda je velikost ustrezala našim potrebam. Zdaj pa mi rastemo. Zelo lepo bi bilo, če bi z nami rastle tudi klopi; žal pa ni tako. Namesto da bi se mize prilagajale nam, se moramo mi njim. Poleg tega da sploh ne sodijo v prostore višjih razredov, so povrhu vsega še razmajane, nalomljene in polomljene.

Vse to bi mogoče še spregledali, če ne bi škodovalo našemu telesnemu razvoju. Kot veste, se to najbolj pozna na hrbtenici, oziroma slabi drži.

Če se miza, ki nam ustreza, polomi, jo je treba hitro popraviti, oziroma kupiti drugo, seveda, če ni boljše rešitve. Najbolj neumno pa je, da nam dajo majhno mizo, kar nikakor ne ustreza našemu zdravju in videzu.

Vemo, da boste našo prošnjo uslišali in zato se vam že vnaprej zahvaljujemo.

Učenke 8.a

Spoštovani učiteljski zbor!

Razmišljali smo o izrabi prostega časa na naši šoli. Učenci naše šole smo med glavnim odmorom prepuščeni sami sebi. Nekateri tavajo po avli in hodnikih, drugi sedijo na tleh, tretji pa se podijo naokrog.

Zato menimo, da bi lahko učiteljski zbor že zdavnaj kaj ukrenil. Za našo generacijo je to že prepozno, a zanamci bi vseeno lahko imeli »boljše življenje«.

Pripravili smo nekaj konkretnih predlogov:

Kar zadeva šport, mislimo predvsem na rekreacijo v telovadnici na naši šoli. Mislimo, da bi se učiteljski zbor lahko pogovoril s tovarišem ravnateljem glede rekreacije med glavnim odmorom. Menimo, da bi lahko že kaj ukrenili, kajti nismo samo mi za rekreacijo med glavnim odmorom, ampak so vsi učenci višje stopnje.

Za športne dejavnosti predlagamo: namizni tenis, košarko in ostale dejavnosti, ki so izvedljive med glavnim odmorom.

Menimo, da bi se tudi med počitnicami lahko ukvarjali s športnimi dejavnostmi na naši šoli. V poštrev pri-dejo prevsem zimske počitnice. Želimo si, da bi nam med zimskimi počitnicami odprli telovadnico, da bi se v njej ukvarjali z razvedrilnimi športnimi dejavnostmi.

Ker smo optimisti, pričakujemo dober odziv na našo prošnjo.

S tovariškim pozdravom,

učenci 8.d

Zdenko Hlavaty,
Aleš Vozelj,
Janez Zaletelj,
Gregor Žunič.

Spoštovani tovariš Murn!

Smo učenci 8.d razreda. Zadnje leto obiskujemo osnovno šolo in že vsa leta opazamo, da je malica pre-malo kvalitetna. Pogrešamo več mlečnih izdelkov, kot so jogurt, mlečni zdrob, maslo, skuta, smetana in sir, ki naj bo malo boljše kvalitete, kot je bil do sedaj.

Vemo, da so te stvari zelo drage, toda pripravljeni smo odšteti tudi malo več denarja, seveda samo za bolj-šo, kvalitetnejšo malico.

Zgrozili smo se, ko smo v avli šole zagledali ceno za kosilo in malico za mesec marec, medtem ko smo opazili, da bomo odslej naprej pili mleko (oziroma belo kavo) celo samo enkrat na teden. Mi pa smo v letih, ko naš organizem potrebuje največ beljakovin in vitaminov.

Prosimo vas, da poskušate naš predlog čim prej uresničiti, po možnosti še pred koncem šolskega leta, da bomo tudi mi še deležni dobre malice, kajti prav nič prijetno ni hoditi po šoli, če ti kruli po želodcu.

S spoštovanjem učenci 8.d razreda

(Nataša Gabrijelčič,
Sonja Berkopec,
Nataša Podkrižnik,
Mateja Kuzma,
Jani Slapnik)

Prošnja vsem OS

Naš razred že dolgo časa pesti velik problem, ki se v nižjih razredih še ni hudo kazal, v višjih pa nam postaja pravo breme. Gre za našo disciplino, naše grdo in nesramno obnašanje, ki se je tako obupno razraslo, da ga ni moč zatreti. Komaj se zavemo, že je mapa polna vpisov in pripomb učiteljev in učiteljic. Razredničarka nas krega in celo med njenimi urami se poglobljamo v ta problem, tako da pogosto izgubimo dve uri tehnike, ne da bi ga razrešili. Pri tem pa nastaja problem v problemu, saj izgubljenih ur ne moremo in ne znamo nadoknaditi. Nismo ne prvi, še manj pa zadnji s to težavo, zato bi si od vseh, ki jim jo je uspelo razrešiti, želeli kak dober nasvet, s katerim bi pripomogli k izboljšanju discipline ali pa bi vsaj rešili ure TP.

Špela Ferfolja in
Metka Bajec iz 7.b

Spoštovani tovariš ravnatelj!

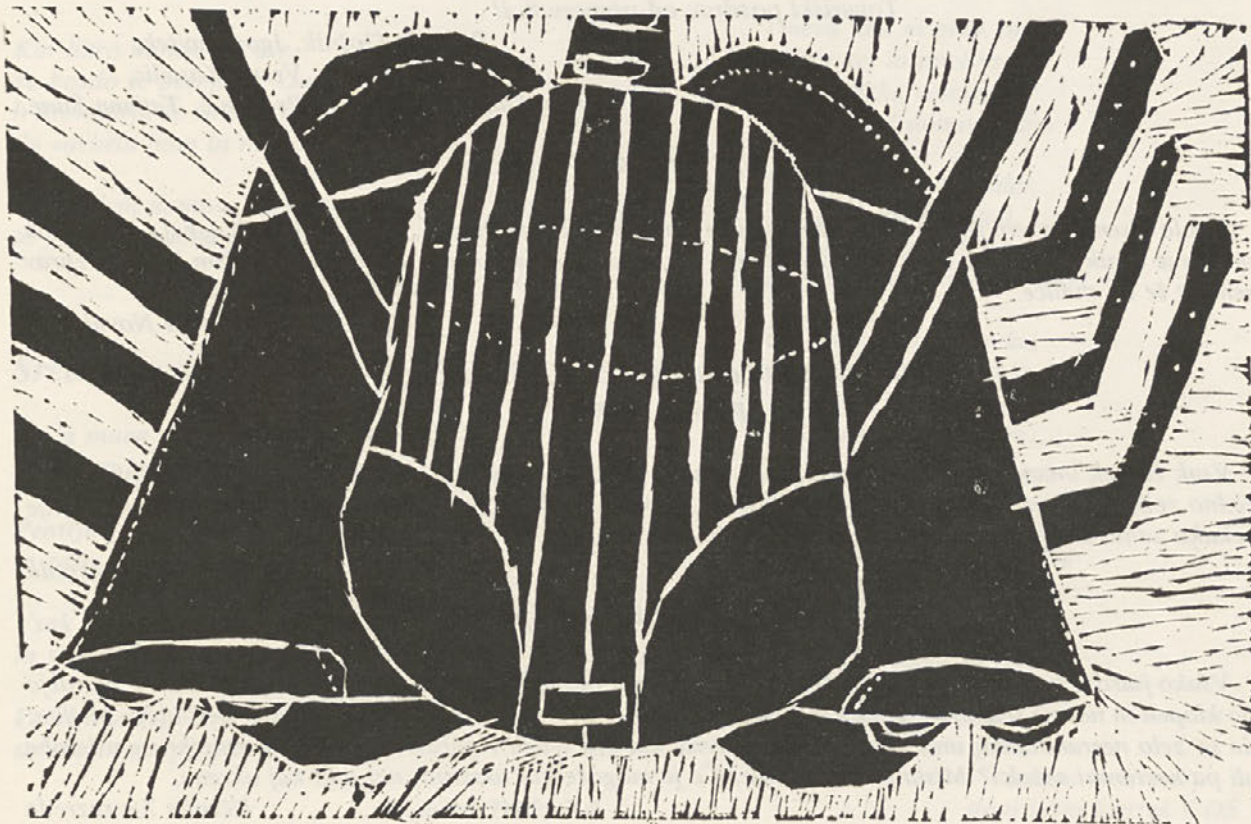
Smo učenci osmega razreda in to je zadnje leto, ki ga preživljamo na tej osnovni šoli. Še nekaj mesecev, pa se bomo razšli. Štiri leta smo bili kot deblo velikega drevesa, ki se razveja in vsaka teh vej je eden izmed nas. Vsak bo šel svojo pot.

Zaključni izlet naj bi bil naše zadnje, malo daljše srečanje. Vsi si želimo, da bi ta izlet podaljšal vsaj za en dan. Če bi odpotovali v bolj oddaljen kraj, bi bilo dva dni premalo za ogled najpomembnejših znamenitosti in krajši oddih. Za tak izlet pa je potrebno veliko oz. oooooooooooooooooooooo denarja. Cene rastejo in iz dneva v dan so višje. Nekaj denarja so nam dali starši, vendar ne moremo tolikšne vsote zahtevati od njih, saj je kljub vsemu to naš izlet in mi bomo šli na izlet, ne pa naši starši. Radi bi šli v kraj, kjer večina ni bila in je poln znamenitosti.

Veliko smo že napisali in upamo, da razumete naš problem. Da, primanjkuje nam denarja. Ali nam bi šola prispevala nekaj sredstev k temu zadnjemu, končnemu izletu?

V upanju, da nas razumete vas tovariško pozdravljamo

Učenki 8.d
(Žlogar, Klobučar)

Damjan Škedelj, 6. a

Spoštovano vodstvo šole!

Veliko je stvari, s katerimi se učenci ne strinjamo. Čeprav smo že v osmem razredu in je za nas že prepozno, si želimo, da bi se naše želje uresničile vsaj kasnejšim generacijam.

Najbolj nas motijo stvari, ki so nekoč bile v uporabi, sedaj pa niso. Vzemimo prhe. Po telesni vzgoji smo prepoteni, vendar prhe niso uporabne. Zato odhajamo v razrede prepoteni, kar pa ni niti prijetno niti zdravo. Mnenja smo, da bi lahko hišnik usposobil prhe.

Imamo skoraj nov bazen, a vstop vanj je za učence naše šole »prepovedan«. Opazujemo na ducate učencev, kako z veseljem čofotajo v prijetno hladni vodi. Tovarišica pomočnica ravnatelja nam je povedala, da je bazen naknadno dozidan in da je last vseh novomeških osnovnih šol, da je vzdrževanje zelo drago. Zato si želimo, da bi se ta »zgrešena investicija« spremenila v objekt, ki bi koristil vsem. Na veselje mnogih otrok bi to bila lahko telovadnica, ki bi bila odprta vse poletje. Ker pa nam zadnje čase primanjkuje prostora za učenje, bi ga lahko celo spremenili v dve učilnici.

Vemo, da to stane veliko denarja, vendar bi mi s svojim prostovoljnim delom pomagali k izgraditvi novih koristnejših objektov.

Tovariško vas pozdravljajo učenci 8.a

(Mirko Bilbija, Boštjan Atelšek,
Boštjan Predavič, Sabina Urekar)

Spoštovani učiteljski zbor!

Smo učenci osmega razreda. Odkar smo na OŠ Grm, smo v našem bazenu plavali samo štirikrat. Z drugih šol hodijo k nam dopoldne na plavalni tečaj, popoldne pa bazen sameva. Lahko smo ponosni, da imamo kot edina šola v Novem mestu svoj bazen. Po drugi strani pa nas je sram, ker bazena ne izkoriščamo in propada. Res je, da nam primanjkuje »financ«, vendar bi lahko tudi ta problem rešili. Popoldne bi bil bazen odprt za vse šole in bi pobirali vstopnino. Dopoldne bi ga uporabljala naša šola pri urah telesne vzgoje. Če to ni mogoče, bi bazen preuredili v učilnico, kjer bi imeli video. Učenci, ki bi prej končali pouk, bi gledali filme na svojih kasetah. Tudi med glavnim odmorom bi z gledanjem TV izkoristili prosti čas. Če tudi to ni izvedljivo, pa povežimo bazen in malo telovadnico. S tem bi dobili večjo telovadnico. Imeli bi več prostora pri urah telesne vzgoje. Dečki bi telovadili v eni telovadnici, deklice v drugi, balkon bi uporabljali za streljanje.

Prosimo, da naše želje ne romajo v koš.

Tovariški pozdrav od učencev 8.d!

Barbara Gošnik, Igor Kavšek,
Vlasta Derganc, Vesna Kastelic,
Sonja Gazvoda, Monika Prodanič, Tatjana Štine.

Pritožba

S šolo nisem povsem zadovoljen. Res, da je še kar sodobno opremljena, a vendar je tudi nekaj napak. Ena od teh je urnik. Na njem me zelo moti majhen razmak malice in kosila. Tako dostikrat jem kosilo, čeprav sem sit še od malice.

Alojz Novak, 7.a

Spoštovana tovariša hišnika! Špranje (prošnja)

Vsak četrtek imamo glasbo. Ko pridemo v glasbeno učilnico, nas zmrazi. Učence, ki sedimo ob oknih, vedno zebe. V okenskih okvirjih so same špranje. Od tod zelo piha. Prosimo tovariša hišnika, naj luknje nekako zamaši. Bili bi mu zelo hvaležni.

Učenci 7.a razreda

Premajhna garderoba (prošnja)

Vsako jutro, ko pridemo v šolo in se hočemo preobuti, moramo dekleta 7.a vedno stati. Fantje se posedejo po klopih in nas ne spustijo v garderobo. Nočejo umakniti nog, da bi me postavile čevlje pod klopi. Mislim, da so zelo nesramni, saj imamo me toliko pravice kot oni sedeti v garderobi. Ali so premajhne garderobe ali pa nesramni sošolci? Mislim, da je oboje. Če je mogoče kaj ukreniti, naj kdo kaj ukrene.

Učenke 7.a razreda

Poezija

Uf, ta šola

Ko se zjutraj prebudim,
hitro v šolo odhitim.
V garderobi ni prostora,
naši fantje so pokora.
V njej kar naprej sedijo,
deklet pa noter ne pustijo.

Ko pa pridem v kemijo,
fantje k meni pridrvijo:
»Za domačo dam ti sliko,
naredi uslugo mi veliko.«
A že v razred pride »turšica,«
ki ugotovi, da pol jih šprica.

Ko oddahnem si od kemije,
sem že v učilnici biologije.
Ponovim vse kosti
in kmalu me glava zaboli.
Danes na vrsti je srce,
če znala ga ne bom, gorje!

Po teh urah je nekoliko počitka,
malico pojem brez užitka.
Danes so na vrsti ribe,
ki imajo same hibe.
Po celi šoli že smrdijo,
da vsi se kar zmrazijo.

Kar hitro minejo tri ure,
za kosilo se pečejo že kure,
h krompirju še solata sočna,
da »debela bom in močna«.

Ko pridem domov, čaka me nadloga,
to je matematična domača naloga.

Helena Gabrijelčič, 7.a

Srečna muca

Moja muca danes miško je ujela,
zato sem pentljo ji pripela.

Pentlja je lepo rdeča
in zato je muca srečna.

Vsak dan miško ulovi
in si pentljo pripori.

Pentlja se lepo svetlika,
sosedo muco pa prav mika.

Monika Turk, 3.d

Veste

Mi vemo vse.
Mi vemo,
tudi mi vemo.

Mi vemo poleg NJIH
in to jih jezi.
Mi vemo,
kar ne bi smeli vedeti.

Mi vemo,
vemo, da bomo odšli,
ker ONI tako že.

Vi veste, Vi vendarle veste,
da svet je dovolj velik za vse.

Tanja Burger, 7.a

Najlepši dan v tednu

Dnevu dan ni prav enak,
dobro ve, to prav vsak.
Jaz se petka veselim,
na vso moč domov hitim.

Torbo treščim v predal,
že oddirjam za vogal.
Tam me čaka deklic pet,
z njimi zdaj grem ven noret.

Čez potoke in čez reke,
zdaj treniram nore teke.
Za menoj hiti še pes,
ki je smešen čez in čez.

Šele, ko se zvečeri,
družba naša odhiti
proti domu, kjer je zbrana
vsa družina in še hrana.

Dolgo v noč še klepetamo,
televizijo zijamo,
saj bo jutri še sobota
in svobodna naša pota.

Indira Bečirević,
dopisniški krožek COŠ

Jana

Naša mala Jana
vedno razigrana,
rada v krogu se vrti
in prijatelje lovi.

Joj, kako se smeje!
Smeh njen nima meje,
kdor je v družbi z njo,
temu je lepo.

Poje, skače sem ter tja,
nikdar si miru ne da!
Tudi kadar spi, v
sanjah se smeji.

Dopisniški krožek COŠ

Jesen

Jesen je prišla v naše kraje,
a poletje imam raje.
Jesen je mrzla teta,
ki listje z vej pometa.

Poletje laže preživim,
ker se v morje zapodim,
ker lahko jem sladoled,
a jeseni samo med.

Jesen je pisana gospa,
ki listje barvati zna
in grla naša prehladi,
nas v posteljo spodi.

Bojana Novak,
dopisniški krožek COŠ

Moja najljubša zabava

Moja najljubša zabava je,
ko se igram in afnam.
Ko pa batine dobim,
se nič več ne veselim.

Rada imam morje in vodo,
plavam in se veselim,
počitnice imam najraje,
saj se kar naprej smejim.

Ko pa šola se začne,
proč veselje moje gre,
pred menoj so le naloge,
ni zabave, le nadloge!

Bojana Novak,
dopisniški krožek COŠ

Reka mojih spominov

Krka in njeni slapovi, ki zrem jih.

Daljava in spomini, ki kmalu bodo le črn madež v moji zgodovini.

Peneča se voda — vse to bom pozabila!

Ostal bo le reflektor, ki osvetljeval bo nadaljnje moje življenje.

Spet in spet

Spet in spet spoznavam resnico o tem življenju.

Znova in znova čutim utrip tega sveta.

Zmeraj jo iztaknem jaz.

Pa če sem kriva ali ne.

Vedno le jaz in noben drug.

Le jaz najdem pot v pogubljenje.

Pot v pogubljenje živih človeških duš.

Mateja, 8.c

Jesenski dan

Ves je mračen, pust, teman,
hladen, siv, jesenski dan,
iz oblakov dež rosi,
vsakdo le domov hiti.

List umazan je pod nogo,
blatna cesta za nadlogo.
Tovornjak v meglo drvi,
me do glave poškropi.

Res je pust jesenski dan,
je le redko razigran,
ko ga sonce pozlati
in se tisoč barv iskri.

Nataša Drobnačkovič,
dopisniški krožek COŠ

Tebi

Kje si?

Kje naj te iščem?

Veš, hočem te spoznati,
se rešiti tega zidu.

A zakaj te ni?

Hodila oba bi po morskem obrežju,
držala se za roke,
si nežno šepetala,
plesala v sinjini penečih valov.

Kje si?

Kje si, ljubezen?

Tanja Burger, 7.a

Najlepši dan v tednu

Sedem je v tednu dni,
lepi so po vrsti vsi.
Najbolj mi pri srcu sobota leži,
ko se mi zjutraj nikamor ne mudi.

V soboto se
igram,
tečem,
gledam televizijo,
o šoli nič ne rečem.
Pozno v noč bedim,
saj se v nedeljo kasno zbudim.

Dni šest jo pričakujem,
za sedmi dan načrte kujem.
Čeprav je v letu 52 sobotnih dni,
se mi jih premalo zdi.

Andrej Steklasa, 6.a

O čem razmišlja krava

O čem razmišlja krava?
To je zgodba prava,
kajti ko razmišlja naša krava,
vsa čast ji in slava,
je njena misel tako čista in zdrava,
da jo potem še cel teden boli glava,
vsa čast ji in slava.

Največkrat razmišlja o tem,
kako dobra je v regratovi omaki trava,
in kako se zraven prileže prava
zelena kravja kava.

Razmišlja tudi o angleškem biku mr. Greyu,
ki se vedno vozil je v porscheju,
dokler ni zagledal žoge leteče,
na njegovo žalost rdeče.

Pogosto razmišlja tudi o tem,
kako krave zapostavljene so,
in zakaj samo ljudje nekatere stvari jedo,
kot na primer govedino.

In tako je razmišljala do tistega dne,
ko od svojega moža izve,
da sta določena za zakol,
ona, krava, in njen soprog vol;
in je tako končala naša krava,
da ji je pod mesarskim nožem odpadla glava,
vsa čast ji in slava.

Alojz Novak, 7.a

Pij

Pij, le pij zdaj mojo kri,
piješ mi življenje,
vso si srečo mi izpil,
zdaj izpij trpljenje.

Smeh izbrisal si mi z lic,
voljo do življenja,
pa še ti skusi zdaj
kapljico trpljenja.

Ti srce si okoval
mi v okove črne,
kdo reši me vezi,
kdo ljubezen vrne...

Mojca Novak, 7.c

Ujeti ptički

*Doma imamo živalici,
dve majhni, majhni ptičici.*

*Neko nedeljo sonce je gredo,
ko nekaj je drobnih ptičic zapelo.*

*Naši sta ptici utihnili
in pesmi tuji prisluhnili.*

*Nato pa je ravno obratno bilo,
znano si pesem slišal lahko.*

*Za hip sem obstala,
se mislim predala.*

*Ali naj ju izpustim
in naravi kruti prepustim?*

*A sem se premislila vseeno,
zaprla jima pot v naravo zeleno.*

Ana Balažič, 7.b

Kosilo

*Že zvonci zazvonijo,
učenci na kosilo hitijo,
po torbah brskajo
in blokce iščejo.*

*Pa najde se nekdo,
ki danes brez kosila bo.
Listek pozabil je doma,
zdaj pa tukaj išče ga.*

*Pa osmarčki pridrvijo
in na ves glas kričijo,
naprej se zrinejo vsi,
drugi pa: »Hej, tukaj smo tudi mi!«*

*Ko končno na vrsti smo mi,
hitro vsak zase po pladenj hiti,
hrano si vzamemo vsi veseli
ter rečemo: »Pa smo le uspeli!«*

*Ko končno pojemo vsi,
dežurni tovariš oddahne si.
Veseli se, da smo odšli,
ne da bi še kaj razgrajali.*

Darinka Nagelj, 7.b

Pomlad

*Zelo lepo je to,
če gledaš sonce in nebo,
ko vidiš pa še ptičke žvrgoleče,
ti srce kar skače od sreče.*

*Najlepše gledati je to spomladi,
saj vsi se imajo radi.*

*Tu dva črička,
tam dva psička,
veselo odpeva samčku sinička.*

*Kaj pa jaz?
Jaz pa doma čepim
in se z nikomer ne veselim.*

*Zakaj moram tako trpeti
in ne v raju živeti?*

*Zato, ker ON mene noče,
saj se mu vsak mesec druga zahoče,
zato se raje vržem v strugo,
kakor da ga vsakič vidim z drugo.*

Tanja Burger, 7.a

Upanje

*Upam, upam,
upam na ljubezen.
Ne na mojo,
na tvojo.*

*Za sebe vem,
vem, da te ljubim,
toda za tebe,
o gorje, za tebe ne vem.*

*Le z upanjem,
ki mi vliva novih moči,
se mi srce počasneje drobi,
zaceliš pa ga lahko le ti.*

*Trpim, zelo trpim,
ko te čakam.
Trpim, toda zakaj?
O svet, ZAKAJ?*

Tanja Burger, 7.a

Šola

Vsak dan v šolo odhitim,
da si novega znanja pridobim.

Matematika, kemija, biologija in geografija,
so predmeti krasni,
ki učijo se jih
le učenci strastni.

Učilnica pri učilnici stoji,
v njej pa tovarišica sedi.

Vedno nas sprašuje
in nam domače naloge nasuje.

Matematika: x in y ;
kemija: nevtron + elektron;
in nazadnje še zemljepis:
Anglija in London.

Ubogi učenci se potijo,
ker se preveč učijo.

Ko pridejo počitnice,
so vsi kot vesele ptičice.

Razne igre se igrajo
in po morju čofotajo.

A ko zopet zazvoni šolski zvonec,
vsega lepega je konec.

Nove muke in težave,
ki poznajo jih vse glave.

Taka šola je, pa kaj,
zdaj nihče ne more več nazaj
– v otroški raj.

Maruša Avsec, 7.a

V spomin na očeta

Bili smo skupaj
vsa ta leta,
a zdaj odšel si,
brez pozdrava.

Bila sem žalostna,
saj sva se imela rada,
bolj kot
jaz in mama.

Pogrešam te
in potrebujem te,
saj dolgočasno je doma,
kot da v ječi bi bila.

Za konec pa še to,
da žal mi je,
ker si moral oditi
in mene zapustiti.

Mirjana Milanović, 7.c

Mateja Kovačec, 5. d

Ali ga poznate?

Je moški, učitelj na naši šoli. Tu ni tako dolgo. Je velik in suh. Ima črne lase. Ker ima visoko čelo, daje vtis, da je pameten. Njegove rjave oči se vedno lesketajo v nasmehu. Ponavadi je oblečen v trenirko temno modre barve, zgornji del pa je nekoliko svetlejši modre barve in malo rumen. Na nogah ima, kot vsi tovariši telesne vzgoje, teniske. Dekletom je bolj všeč, kot nam je bila prej tovarišica, ki je bila veliko bolj stroga. Tovariš nam daje pri urah telesne vzgoje vaje, ki jih do sedaj še nismo poznale ali pa samo delno. Prizadeva si, da bi bil dober učitelj. Ne vem njegove starosti, vendar je že kar nekaj star. Ko je prišel na šolo, si nisem mislila, da bi se katera izmed deklet zaljubila vanj. Pa vendar se je ena zaljubila, sicer pa to ni pomembno.

Darinka Nagelj, 7. b

Kdor priljubljenega tovariša še ni prepoznal, naj prebere intervju, ki sta ga naredili Damjana in Tina iz 7. c.

Intervju s tovarišem Slavkom Seničarjem

— Na naši šoli ste šele kratek čas in ste med učenci zelo priljubljeni.

»Če je to res, me to izredno veseli. Bojim se samo, da moja priljubljenost ni rezultat večje popustljivosti do učencev od moje predhodnice.«

Kako se razumete z učenkami?

»Mislim, da do sedaj ni prišlo do večjih nesoglasij med mano in učenkami. Lahko celo rečem, da so odnosi, vsaj za zdaj, zelo dobri.«

— Baje ste trener košarke. Kje in koga trenirate?

»Res je. Sem trener KK Novoles. Pol leta sem treniral člansko ekipo. Po končani ligi pa zdaj treniram mladinski ekipo.«

— Slišali smo, da ste dolgo študirali. Nam lahko opišete pota študija?

»Dobra informiranost vam očitno ni šibka točka. V času, ko sem šolo končeval, sem se zaposlil v OŠ Mirna peč in tam poučeval telesno vzgojo. Obenem sem vsak dan treniral še košarko, tako da mi za študij ni ostalo veliko časa. Po odsluženem vojaškem roku sem šolo končal, no, in sedaj sem tu na OŠ Grm.«

Ali ga poznate?

Opisal bom tovariša, ki je z vsemi učenci tovariški, ne glede na njihovo vedenje.

Na naši šoli poučuje že skoraj eno leto. Za razliko od drugih tovarišev, se on rad pomeni z učencem, ki ima težave. Sodeč po zunanosti, bi rekel, da ima bogato preteklost. K nam je prišel iz okolice Ljubljane. Ima dve hčerki. Pravi, da mu je Novo mesto in učenci všeč. Všeč mi je njegova zunanost, govorjenje z mimiko obraza. Mislim, da bi bil velik humorist. Zelo rad se pošali z učenci in je tudi drugim dober učitelj. Ko smo ga spoznali, nam je povedal ime in do kje mu sežejo živci. To je povedal z veliko humorja in s skicami na tabli. Za razliko od drugih tovarišev, on naredi mir z lepo besedo in brez jeze. Ponavadi reče: »Prosim, pojdi ven.« Učencem rad daje nadimke, toda ne takšne, da bi koga žalil. Je zelo pravičen. Mislim, da je dober razrednik in da napravi vse za svoje učence. Tudi drugi učenci bi radi zvedeli še kaj zgodb iz njegovega življenja, a on jih skrbno čuva. V šolo pride s kovčkom in se mirno sprehodi do zbornice. Nato odide v učilnico in zopet se začnejo vesele ure za njegove učence. Rad posluša elektronsko glasbo in glasbo sedemdesetih let (Beatle). Kadar je jezen, miga z očmi in čudno gleda, da gre na smeh. Ampak ta jeza ni močna, je le plod šale v njem.

In rad povem, da so njegove učne ure meni najbolj všeč. Mislim, da sem o njem napisal tako, da ga boste vsi spoznali. Mogoče imate podobno mnenje o njem?

Sandi Vidic, 7. b

Koristnost domačih nalog

Vsa utrujena prisopiham domov. Uh, saj je ura že tričetrt na tri! Oh, ta nemščina. Od enih pa do pol treh smo brali in še in še brali, pri nemščini seveda. In dobili smo celo goro domačih nalog. Ja, seveda. Prejšnjič je ni nihče naredil, zato nam je pa danes pošteno podkurila. Tovarišica Kukovičeva namreč. Sicer pa zdaj ni čas za ukvarjanje z domačimi nalogami. Čimprej moram pristaviti meso za golaž, če nameravam sploh danes skuhati kosilo.

Mmmm, golaž je pa dober, ko bi vsaj Andreja še dolgo ne bilo... Tok, tok, tok... ooo, mi o volku, volk na vratih, se pravi jaz o Andreju, Andrej pa trka. Stečem mu odpret.

»Je kdo doma?« je prva stvar, ki ga zanima.

»Seveda je,« mu odgovorim v šali, »jaz sem!« In se zasmejem.

»Si koza, saj vidim, da prav nič ne razumeš,« mi odvrne posmehljivo, jaz pa se ne dam: »Ti si pa tako pameten, da se kar ne spominjaš več, kdaj si dobil cvek, ker nisi naredil domače naloge!«

»Eh,« zine nato on kar tjavendan, saj nisem vedel, da bom zaradi ene nalogice skupil enko. Sicer pa so domače naloge oslarija,« še doda. Sicer se mi zdi pripomba zanimiva, toda jaz ne bi bila Metka, če mu ne bi, Andreju seveda, nasprotovala: »Domače naloge so vendar najboljši način, da snov ponoviš in utrjuješ.« Ponosno, vendar bolj za šalo kot za res, vzdignem glavo, priviham nos in globoko vdihnem sapo. Dobro vem, kako grem bratu s tem na živce.

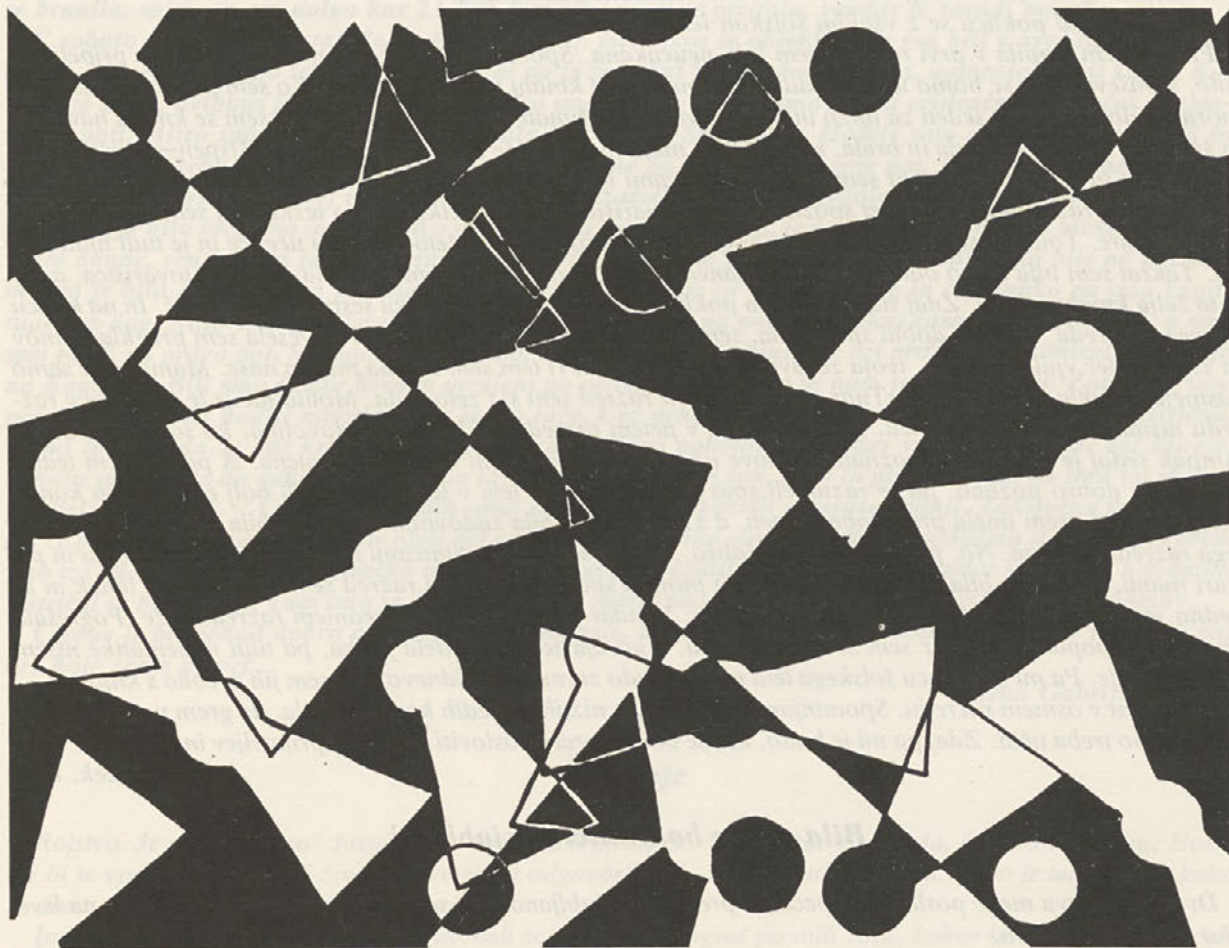
»Ti, picek,« me zaničljivo pogleda, »kaj pa misliš, da si. Ti nimaš pojma, kaj je domača naloga — V kateri razred že hodiš? Tretji?« Tokrat sem jaz vsa rdeča od jeze, zato mu vržem v obraz: »Kaj pa misliš, da si ti, a? Hodiš v drugi letnik in se ti ne da delati domačih nalog. Sramota! Domače naloge dajejo tovarišice vendar zato, da se česa naučiš!«

»Seveda, one so prelene, da bi same učile. Raje jim, ubogim učencem naprtajo celo goro domačih nalog, ki te potem cel popoldan spravljajo ob živce,« mi odvrne smeje. Njegov smeh me tako razgreje, da kar kriknem: »Nehaj že, dovolj te imam!«

Na vratih se pokaže mamica in naju zaloti ravno sredi prepira: »Kaj pomeni ves ta hrup? In kaj, Metka, in kaj se je prismojilo?«

»Oh, se zgrozim in stečem v kuhinjo. Tam se je širil vonj po prismojenem golažu. Uh, mogoče pa domače naloge le niso v redu. Gotovo so one krive, da se je prismojil golaž in da bom kregana. Ne, domače naloge res niso v redu.«

Metka Bajec, 7. b

Vlasta Derganc, 8. d

Na rojstnem dnevu

Soseda je praznovala rojstni dan. Poleg mene je povabila veliko fantov in deklet iz naše vasi. Rekla sem ji, da najbrž ne pridem, ker grem zvečer k sestrični. Moram priznati, da sem si izbrala zelo slab izgovor. Proti večeru me je prišla iskat. Rekla sem, da me boli glava. Toda, ko me je prišla iskat drugič in on z njo, sem le privolila. Rekla sem jima, naj me počakata. Kar dolgo je trajalo, da sem se oblekla. Prišla sem ven in videla, da me čaka samo on. Postalo mi je zelo vroče, on pa je rekel, da greva sama, kajti Simona je že šla. Vzela sem jopo, zaklenila in odšla. Pot sva tiho nadaljevala. Začel je pogovor. Premlevala sva vsakdanje stvari in »obirala« nekatere učitelje. Prispela sva do hiše, kjer so naju lepo sprejeli. Tam je bila tudi moja sestra Mojca. »Jana, od kje pa ti?« me je vprašala. »O, ti nesramnica,« sem si mislila. Postala sem rdeča, kajti bilo me je zelo sram, iz sebe pa nisem spravila niti ene same besede. Sestra me je še enkrat grdo pogledala, nato pa odšla v sobo. Še sedaj ne vem, kaj je mislila s tistim vprašanjem. Odšla sva v sobo, kjer je bila glasba. On je šel k radiu gledat plošče in kasete, jaz pa sem sedla na stol. Opazovala sem sestro in prijatelje. Vsi so zasanjano plesali. Minila je pesem. Ples se je končal. Simona je sedla zraven mene. Zgledalo je, da tudi on misli plesati. Približeval se je, toda prišel je prosit Simono in ne mene. Bilo mi je hudo. Nisem vedela, kaj naj naredim. Odprla sem vrata in potihem odšla. Opazil je mojo odsotnost in prišel za mano. Vprašal je, kaj mi je, a jaz nisem odgovorila ničesar. Potožil me je z lepimi besedami. Prijel me je za roko in odpeljal v sobo. V sobi sva plesala. Plesala sva cel večer, bilo je lepo, da lepše ni moglo biti. Mislim, da bom doživela še veliko takih trenutkov, kot sem jih pri Simoni.

Jana Krnc, 8. b

Mojih osem let

Maj je in le dober mesec pouka je še pred nami. Še malo, pa bomo na srednji šoli. Pa vendar bo odločitev težka.

Vedno se sprašujem: »Kaj, če z izbrano šolo ne bom zadovoljna?«

Moje želje po poklicu se z vsakim šolskim letom spreminjajo.

Preden sem stopila v prvi razred, sem bila neučakana. Spominjam se, ko sem očija, ki me je pripeljal v šolo, spraševala, če se bomo učili v jedilnici. Vendar sem kmalu stopila v razred. Ko sem pomislila, da bom morala celo dopoldne sedeti za mizo in pisati, brati ter računati, me je bilo groza. Pa sem se kmalu navadila in še doma sem rada pisala in brala, računala pa malo manj. In že je bilo tu spričevalo. Uspeh—odličen. Bila sem vesela in med počitnicami sem se s prijateljicami igrala šolo. Vedno sem hotela biti tovarišica.

V drugem razredu pa sem spet spoznala nove tovarišice, a na začetku je bilo težko, saj sem bila še navažena na stare. Tolažila sem se s tem, da morajo tudi tovarišice vsako leto spoznati učence in je tudi njim težko. Takrat sem bila trdno odločena, da postanem tovarišica. Povsod sem govorila, da bom tovarišica, a me je ta želja kmalu minila. Zdaj sta mi postala poklica zdravnik in medicinska sestra vse bolj všeč. In na koncu drugega razreda, ko smo dobili spričevala, sem bila ponosna na svoj uspeh. Vsa vesela sem pritekla domov in že od daleč vpila: »Mami, tvoja zdravnica je odlična!« Pri tem sem seveda mislila nase. Mami pa se samo zasmejala, rekla pa ni ničesar. Tudi v tretji in četrti razred sem šla zelo rada. Motilo me je le to, da se v razredu nismo vsi dobro razumeli. Zato sem bila v petem razredu toliko bolj zadovoljna, ko so nas razdelili. Ampak sedaj je bilo treba spoznati vse nove učence, obraze, ki jih nisem bila vajena. A po dobrem tednu smo se že dobro poznali, pa še razumeli smo se dobro. In iz leta v leto smo si bili bolj enotni. Ob koncu petega razreda sem imela prav dober uspeh, a z njim nisem bila zadovoljna, saj sem bila od prvega do četrtega razreda odlična. No, pa saj je tudi to dobro. Med poletnimi počitnicami sem bila veliko na morju in pri stari mami, zato sem bila razočarana, ko sem morala spet v šolo. Šesti razred se mi je zdel kar lahek in še vedno sem imela popoldne veliko prostega časa. Vendar pa je bilo zato v sedmem razredu težje. Pogrešala sem proste popoldneve, ker sem se morala učiti. Njatežja se mi je zdela fizika, pa tudi matematike nisem imela najraje. Pa mi ob koncu šolskega leta ni bilo hudo zaradi popoldnevov, ki sem jih prebila s knjigo.

In že sem v osmem razredu. Spominjam se, da sem v nižjih razredih komaj čakala, da grem v službo, kjer se mi ne bo treba učiti. Zdaj pa mi je hudo, ker se bom morala posloviti od starih prijateljev in tovarišic.

Jerca Eržek, 8. b

Bila sem v bolnišnici v Ljubljani

Dr. Humarjeva me je poslala na specialni pregled v Ljubljano, ker sem že nekaj časa opazala, da na levo oko zelo slabo vidim.

V Ljubljano sem se odpeljala 25. decembra 1986. Spremljala sta me tudi očka in mamica. V čakalnici je

bilo že polno pacientov, ki so čakali na pregled. Ta dan sem bila naročena, a vseeno kmalu ne bi bila sprejeta. Rešilo me je samo to, da sem bila od daleč doma in zelo zgodaj v čakalnici.

Ko me je dr. Ivica Tivador pregledala in predlagala, da naj bi za nekaj časa ostala v bolnišnici zaradi nadaljnjih pregledov, so mi iz oči stopile solze. Očka, mamica, posebno pa jaz smo ob tem sporočilu umolkni, saj nas je to sporočilo zelo prizadelo. Ko sem se preoblekla in preobula, sta me mamica in sestra odpeljali na oddelek, kjer sem s težavo dobila posteljo, saj je bilo vse zasedeno. Na začetku smo se malo spogledovali, nato je počasi stekel pogovor med nami. Že takoj naslednji dan so se začele razne priskave. Ugotovili so, da imam na živcu levega očesa izrastek. Odločili so se za operacijo glave.

Že po nekaj dneh so me odpeljali v Klinični center. Ko sem dobila posteljo, so mi takoj priključili infuzijo. Na infuzijo sem bila priključena neprekinjeno točno 91 ur. Med tem časom so me tudi operirali. Operacija je potekala pet ur in pol. Operacija ni bila uspešna, ker se zdravniki niso odločili za odstranitev izrastka. Bila je nevarnost, da oslepih.

Po enem tednu so me odpeljali nazaj na Otroško kliniko. Ko je bila rana zdrava, so mi pobrali šive. Kmalu po tem so pričeli z obsevanjem. Obsevali so me štiri tedne. Odločili so se za prekinitev obsevanja. Na kontrolo so me naročili čez šest tednov, da bi me slikali in videli, kakšen je bil učinek obsevanja.

Dobila sem navodilo za domačo nego, ki naj bi se ga tudi držala. Približno po treh mesecih (12. 3. 1987) je prišel težko pričakovani dan, ko sem se odpeljala domov.

Zahvaliti se moram mamici, očku, sorodnikom, znancem, tovarišicam, sošolkam in sošolcem, da so mi krajšali dneve z obiski in prisrčnimi pozdravi.

Martina Jordan, 5. a

Pot od Litije do Čateža

Opisala bom svoj prvi pohod od Litije do Čateža, ki ga je organiziralo Društvo prijateljev mladine iz Trebnjega. Pohod je dobil ime po istoimenskem potopisu Frana Levstika.

Za ta pohod je mami zvedela po radiu. Povedali so, da so ta pohod pripravili za 100. obletnico Levstikove smrti in da bo ta množični pohod 7. novembra. Mami se je takoj odločila, da bo šla, jaz pa sem se branila, saj je ta pot dolga kar 21 km. Nazadnje sem le pristala, vendar le zaradi mame.

V soboto sva z mami vstali že ob šestih zjutraj. Hitro sva se oblekli in že sva bili v avtu in hiteli proti Mirni, kamor sva šli po sestrčno. Na Mirni pa je že čakal brezplačen avtobus, namenjen proti Litiji. Kot se mi je zdelo, avtobus je bil skoraj prazen. Ko smo prišli v Litijo, smo dobili evidenčni kartonček in zemljevid poti. Hitro smo se odpravile in kmalu smo bile v Šmartnem. Hodile smo skupaj s sedmošolci in osmošolci iz Trebnjega. Oni so se kmalu ustavili, me pa smo nadaljevale pot, ki je bila označena z LP (kar pomeni Levstikovo pot) in z markacijami. Na začetku smo se vzpenjale v strm hrib. Ker je bilo zgodnje jutro, je bilo megleno in pusto. Ko pa je šla ura proti poldnevju, je postajalo vse topleje. Slekile smo prevroče bunde, vendar nas je kmalu začelo zebsti in zopet smo bile v bundah. Kmalu smo bile na pol poti in tam je bila 1. kontrolna postaja Preska pri Libergi, kjer so vsi dobili žig in čaj, lahko pa smo kupili tudi hot-dog. Nato smo z višješolci iz Trebnjega spet odšle na pot. Čez nekaj časa smo malo zašli, a smo spet prišli na pravo pot. Šli smo čez Grmado, Poljane in čez kakšne dve uri prišli na 2. kontrolno postajo na Kopačijo. Bili smo že kar krepko utrujeni po petih urah hoje in se nam je prilegel čaj. Zatem pa smo počasi spet začeli hoditi navzdol, kar je šlo laže. Čez nekaj časa smo kar nenadoma opazile (sestrična, mami in jaz), da že kar krepko zaostajamo za ostalimi pohodniki, vendar vseeno nismo šle nič hitreje. Kmalu smo prišle do nekega vikenda in tam so nam ponudili sok, vino in piškote, nato pa smo vsi skupaj pohiteli proti cilju – Čatežu. Po šestih urah in pol hoje smo prišli »slavni« zadnji. Zaključna proslava je šla že proti koncu, vendar smo še ujeli del govora predsednika slovenske mladine Jožeta Anderliča. Potem smo vsi udeleženci dobili še značko in žig. Nato nas je že čakal prevoz domov, vendar smo šli še k mamini sestrčni in bratrancu. Tam smo se dolgo zadržali, zatem pa se čisto izdelani (vsaj jaz) odpeljali domov.

Čeprav je bil pohod dobro organiziran in zanimiv, vseeno mislim, da ne bom šla več, ker je šest in pol ure hoje zame preveč.

Helena Gabrijelčič, 7. a

Življenje

Rojstvo. Je res potrebno? Jasno, če tako želijo tvoji starši. Tebe nihče ne-vpraša, če se hočeš roditi, živeti. Če bi te vprašali, ali hočeš živeti, bi verjetno odgovoril DA, iz gole radovednosti, kako je tam zunaj, kako se živi.

In potem nekaj let preživiš v vrtcu in mali šoli. Lahko se igraš po mili volji, kakor hočeš in kadar hočeš. Nimaš nobenih skrbi, obveznosti. Skratka, kot v raju. Nato komaj čakaš, da začneš hoditi v šolo. Še sanja

se ti ne, da je osem let dolgo, o da boš moral veliko popoldnevov preživeti pri knjigah, namesto da bi se igral s prijatelji. Vsak dan v teh osmih letih poteka približno enako, po ustaljenem redu. Ko ta leta s težko muko minejo, se začne še hujše garanje. Končati moraš še srednjo šolo. Pa tudi to mine. Torej, ko prenehaš guliti šolske klopi, se zaposliš. Seveda, ČE dobiš službo. Ustvariš si družino. Vsak dan, razen sobote (če ni delavna) in nedelje, greš v službo. Iz dneva v dan se ponavlja isto življenje. In tako srečno ali pa manj srečno živiš do konca svojih dni. Smrt. Kdaj bo ta konec, nikoli ne veš. In nikoli ne veš, kakšen bo ta konec. Boš podlegel poškodbam v kakšni nesreči? Te bo zdelala kakšna bolezen? Ali boš umrl naravne smrti? Na to vprašanje nikoli v življenju ne dobiš odgovora.

Če bolje premisliš, bi se ob rojstvu prav odločil samo tisti, ki bi rekel DA, pa četudi samo iz radovednosti, saj je življenje polno presenečenj, naključij, veselja, žalosti, joka in smeha. Torej življenje le ni tako dolgočasno, kot izgleda na prvi pogled. Prav nasprotno. Življenje je lahko prav zabavno.

Damjana Židanik, 7. c

50-letnica poroke ali zlata poroka

Včeraj, 21. 2. 1988, sta v Stranski vasi praznovala 50-letnico poroke zakonca Hrovatić. Po 50 letih skupnega življenja sta zakonca še vedno »rosno mlada«. Slavje se je začelo na njunem domu, kjer se je zbralo vse sorodstvo. Na začetku so jima zapeli pevci KUD Ruperč vrh. Sledilo je nekaj slavnostnih besed in predsednik KUD-a jima je poklonil lep šopek. Sledile so pesmi, ki so prelepo odmevale na hribečku, kjer stoji njuna domačija. Ko so pevci zapeli pesmi, ju je poročil predsednik verske skupnosti. Oba sta pristala na še nadaljne skupno življenje. Sledilo je fotografiranje »najmlajših mladoporočencev« v vasi. Veselje se je nadaljevalo v gostišču Na hribu. Čez nekaj časa je prišel novinar Dolenjskega lista, ki je posnel fotografijo, na kateri sta »mladoporočenca« s svojima otrokoma in vnukoma. Studio D jima je čestital za visoko obletnico. To slavje se je končalo okoli osme ure, ko so se gostje razšli.

Želim si še kdaj prisostvovati takem slavlju in želim vsem tako visoko obletnico skupnega življenja – zlato poroko.

Darja Marjanović, 8. a

Zapaljeno kosilo

Nekega zelo nesrečenega dne sva se sestali, da bi skupaj skuhalo kosilo. Nameravali sva speči zrezke v zelenjavni omaki, skuhati pire krompir in narediti solato. V hladilno omaro sva šli po sestavine, in sicer: zrezke, petršilj in papriko. Na podstrešje sva odhiteli po čebulo in česen. Sesekljali sva zelenjavo in stolkli zrezke. Na ogenj sva postavili ponev z oljem, počakali da se je segrelo in nanj položili zrezke. Zelo je cvrčalo. Šele ko so bili zrezki na pol pečeni, sva se spomnili na zelenjavo in krompir. Hitro sva vzeli zrezke iz ponve in vanjo, v strahu, da bi zopet cvrčalo, od strani vrgli zelenjavo. Lonec s soljeno vodo sva postavili na štedilnik. Olupljen in opran krompir sva vrgli v vodo. Medtem je pozvonilo. Bil je poštar. Prinesel je pošto. Morali sva podpisati in tako pozabili na najino kuhanje. Iz kuhinje je prihajal grozen vonj zapaljenih zelenjav. Hitro sva se poslovili od poštarja in odhiteli reševati najino zelenjavo. Ko sva prišli v kuhinjo, je bilo že prepozno. Vreči sva jo morali stran. Iz hladilne omare sva prinesli drugo zelenjavo, jo pripravili po prejšnjem postopku in znova dali v ponev. Ko se je zelenjava pražila, sva očistili in pripravili solato. Medtem se je zelenjava prepražila. Nanjo sva položili na pol pečene zrezke. Med nadaljnim pečenjem sva dobivali vodo, da je nastala omaka. Na koncu sva pripravili še krompir in kosilo je bilo končano.

Pri obedu sva imeli nekaj težav, saj nisva mogli vsega pojesti, kajti recept je bil za štiri osebe.

Barbara Volčjak,
Urška Pureber, 7. c

HUMOR

Zaradi prehitre vožnje miličnik zaustavi šoferja in ga vpraša: »Ali vesta kakšno napako ste pravkar naredili?«

»Seveda vem. Prepozno sem vas zagledal.«

»Prosim, kod je pot na postajo?«

»To pa ve že vsak osel!«

»Prav zato sem vas vprašal.«

»Prosim, kako se odpre ta škatla?«

»V zaprti škatli boste dobili vsa potrebna navodila!«

Tone je bil pri zdravniku zaradi hudega kašlja. Ko se je vrnil domov, ga je vprašala žena: »Kaj ti je dejal zdravnik?«

»Da ne smem kaditi.«

»Ta zdravnik je pa zares moder. Tudi jaz sem ti to svetovala. In še kaj?«

»Da ne smem piti.«

»To je pa res nenavadno dober zdravnik. Pa še kaj?«

»Da ne smem delati.«

»Kaj? Ta zdravnik ni normalen. Ubogi mi, če boš poslušal tega zdravnika!«

Krvaveča in cveteča srca

Kar zadeva dekleta, je stvar taka, da fantje na naši šoli pogosto ostajajo praznih rok, saj jih vedno prehitijo fantje iz OŠ Katja Rupena.

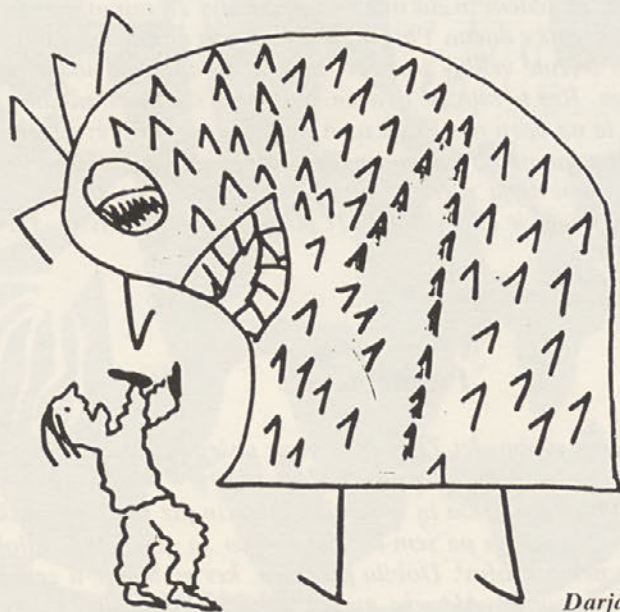
Med dekleti se je vnel boj za lepota z rjavimi lasmi in lepimi očmi, ki izžarevajo ljubezen. (Na žalost naše opazovalsko oko ni uspelo ugotoviti, kdo je krivec, oziroma krivka, da te oči tako žarijo). V te oči, ki tako žarijo, obupano zre Polona (oh, oh, oh....).

Če te pot zanese v garderobo, lahko slišiš marsikaj zanimivega. Še posebno v garderobi 7. c in 7. d, kjer dekleta iz teh razredov združijo sile in kujejo načrte, kako razdirati zaljubljene pare. (Naj prenehajo!!). Včeraj je najino opazovalsko uho zaznalo hud prepir (skoraj bi se reklo pretep), ker se razdiralke src niso mogle sporazumeti, kako bodo uničile gorečo ljubezen med Matejo in Markom.

Zaenkrat je to vse. Nadaljevanje novic v naslednjem glasilu.

Lep pozdrav z ljubezenskega vala na Grmu (mimogrede, ki je odnesel tudi naju).

Opazovalki
Tina in Damjana

Darja Pavlin, 7. b

NEKOČ NOVICE – DANES OBUJANJE SPOMINOV

Kulturni dan

1. kulturni dan smo imeli v petek, torej v začetku tega šol. leta. K nam na šolo sta prišla dva poklicna čarovnika, in sicer Bogdan Fras in Roman Frelj. Bogdan je zabaval nižjo, a Roman višjo stopnjo.

Roman nam je pokazal mnogo trikov. Med njimi so mi najbolj ostali v spominu: trik z »moderčkom«, telekineza, ki je bila seveda le trik in ne prava, trik z vozli, ki nam ga je tudi razložil, trik s škatlo, v katero je dajal rutice, trik z golobom, ... Našo pozornost je pritegnil tudi s tem, da je klical na oder k sebi pomočnike, jim natikal smešne brke, očala...

Največ smeha je povzročil trik z nederčkom. Čarodej nam je rekel, da se ga je naučil pri nekem velikem čarovniku. Neki učenki je pod pulover dal dve ruti, ju zavezal skupaj, ju zvil. Ko pa je ruti potegnil izpod puloverja, je med rutama visel nederček. Seveda ne njen.

Po predstavi smo se razdelili v več skupin, kjer smo kazali svoje trike in se tudi zabavali.

Kulturni dan se je končal z okroglo mizo, ki jo je priredil vsak razred posebej. Učenci so na njej poročali o delu skupin.

Kulturni dan je bil zanimiv in uspešen, zato bi si želeli še več kulturnih dni.

Koncert Agropopa

Darja Pavlin, 7. b

Verjetno vsi poznate skupino Agropop in veste, da je imela ta skupina koncert v Novem mestu, kjer je predstavila svojo novo kaseto.

»Za domovino, z Agropopom naprej!« sem prebrala na plakatu, ki jih je bilo po mestu na vsakem vogalu.

»Šerbi bi pa res rada videla,« je rekla Vladka, jaz pa sem potrdila njeno misel. V razredu smo se pogovarjali o tem koncertu in nekaj se nas je odločilo, da gremo.

Končno je prišel petek, 11. december.

V šoli smo se dogovorili: »Ob sedmih na križišču v Kandiji! Velja!«

»Dobro ob sedmih!«

Ob sedmih sem res prišla na dogovorjeno mesto. Tam je že čakalo pet mojih sošolcev.

»Kje pa je Petra?« je vprašal Mare po petih minutah čakanja.

»Saj veš, da ona vedno zamudi. To ji je prirojeno!«

»Ve kar čakajte na to počasnelo, če hočete. Mi pa gremo. Nočemo zamuditi koncerta.« In so šli. Z Vladko sva še malo počakali. Nato pa sva iz daljave zagledali Petro, kako sopiha proti nama.

»Brala sem knjigo in ko sem pogledala na uro, je bila šele 6.30. Nekaj časa sem še brala, potem pa mi je prišla sestra povedat, da je ura že sedem in da moja ura zaostaja 15 minut,« je povedala Petra.

»Pojdi se solit!« sva ji z Vladko rekli v duetu. Potem pa smo vse tri odhitele proti dvorani Marof. Koncert se še ni pričel. Na koncertu smo srečale veliko znancev. Sošolcev pa nismo nikjer našle.

»Kakšna gneča!« je rekla Petra. Res je bila. V dvorani se je trlo starih in mladih.

Naenkrat so ugasnili vse luči, le na odru ne. Prišli so Agropopovci. Najprej so nas pozdravili. Potem pa smo skupaj peli in plesali. Vrstile so se pesmi »Samo milijon nas je,« »Živele Slovenke«, »Micika«. »Nekoč ljubila sem vojaka,« »Ljubi me, ljubi divja zver...«

Bili smo vsi prepoteni in z več strani je bilo slišati: »Ti pa res znajo napraviti žur!« Veseli smo bili, da so ta koncert pripravili tudi pri nas.

Maja Kincl, 8. a

Pustne novice

V soboto, 13. 2. 1988, smo se trije prebivalci Zagrebške ceste našemili v pustne maske. Tadej, Alen in jaz smo strašili po blokih Zagrebške ceste. Bilo je takole.

Ob 19.30 sva se v kleti našega bloka oblekla in našemila. Alen in jaz sva eno masko izdelala sama. Jaz sem jo kupil v knjigarni v mestu. Za Alena pa sem izdelal masko za oči. Tako, bilo je vse nared. Šla sva k našim domačim, da naprosiva nekaj krofov. Dobila jih nisva, ker so bile le-ti zelo ožgani. Šla sva nads-tropje višje in oglasil se je Brkičev zvonec. Alenova mama se naju je ustrašila, saj ko je odpla vrata, se je

nad njenim nosom znašla dolga puška. Mama je vedela, kaj jo čaka in stekla po bonbone in nekaj dinarčkov. Odšla sva v sosednji blok k najinim prijateljem. Šla sva k Alešu in ta naju je takoj spoznal. Tadej, ki ima stanovanje blizu Aleša, je slišal naše pogovore z Alešem in se nam pridružil. Prepričala sva ga, da se nama pridruži v najinem »ROPANJU NA ŽIVE GLAVE« in tudi on »ROPA« z nama.

Nadel si je temna očala in črn šal ter kapo. Aleš pa je bil tudi dobra maska, saj se nič ni našemil, le malce umil in počesal. Šli smo v tretji blok in »ROPALI« celih 45 minut. Doma smo bili ob 20.15 ter prešteli plen. Bilo je nekaj sladkarij, pa tudi denarcev se je nekaj nabralo.

Ker sem se v maski potil in si jo zunaj na hladnem snel, sem se prehladil.

Upam, da bom do torka zdrav in se udeležil povorke in »ropanja.«

Goran Rajkovača, 7. b

Andreja Žitnik, 8. c

Maškarada

Danes je bila v Športni dvorani maškarada. Sprevod je vodil od OŠ Grm do Športne dvorane, kjer je bilo rajanje. Igral je ansambel Avtomobili. Nazadnje pa je bil izbor najboljše maske.

To je tradicionalni običaj na Slovenskem. Praznovanje je vedno na torek. Šega je takšna, da maskare hodijo po hišah in prosijo za darove. Običaj izvira iz ljudskega verovanja, da maskare preganjajo zle duhove. To je lep običaj, ki ga je vredno ohraniti.

*Danes je torek
vseh maškar dan,
je za veselje in srečo
v ljudstvu izbran.*

*Robot za masko
natakne si lonec,
čarovnic in duhov
kmalu bo konec.*

*Zelo lepa in stara
to je navada,
častijo jo srca,
stara in mlada.*

Oliver Dragičević, 7. a

Miza za namizni tenis

V naši ulici smo si dolgo želeli imeti svojo mizo za namizni tenis. Jernej je sicer obljubil, da mu jo bo kupil oče, vendar iz tega ni bilo nič. Zato smo se zmenili, da jo bomo naredili sami.

Iz naše kleti smo odnesli rabljeno leseno ploščo in jo prenesli dva koraka daleč v hišno kolesarnico. Plošča je 2 m dolga in 1 m široka. V kolesarnici smo odmaknili kolesa tako, da smo dobili prostor. Mizo smo postavili na dva počitniška stola, obtežena s papirjem.

Že čez pol ure smo že začeli igrati »Amerikančko«.

Iztok Hotko, 7. a

Otvoritev olimpiade

Ta teden se je začel najpomembnejši svetovni dogodek v športu – zimske olimpijske igre v Calgaryju.

Začele so se zelo slavnosno, in to v soboto ob 21. uri po našem času. Otvoritev je potekala na velikem stadionu v olimpijskem mestu. Zelo zanimivo je bilo, ker so bili gledalci oblečeni v barve olimpijskih krogov ter drugih značilnosti olimpiade. Na to slovesnost sta prišla tudi guvernerka Kanade in njen mož, ki sta olimpiado slavnostno odprla. Zatem so prikazali značilnosti province Alberto in izjemno veliko plesnih točk, v katerih so nastopali stari in mladi.

Kmalu se je začel sprevod, ki je prikazoval športnike iz 57 držav sveta. Po nekaj točkah smo dočakali najpomembnejši dogodek otvoritve. Prižgali so olimpijski ogenj in prinesli olimpijsko zastavo. Kmalu pa se je zaslišal zvok olimpijske himne, ki je bila izredno dolga. S tem se je uvodna prireditev tudi zaključila.

*Mateja Avsec, 7. c in
Helena Gabrijelčič, 7. a*

Poročilo o izletu na Padež

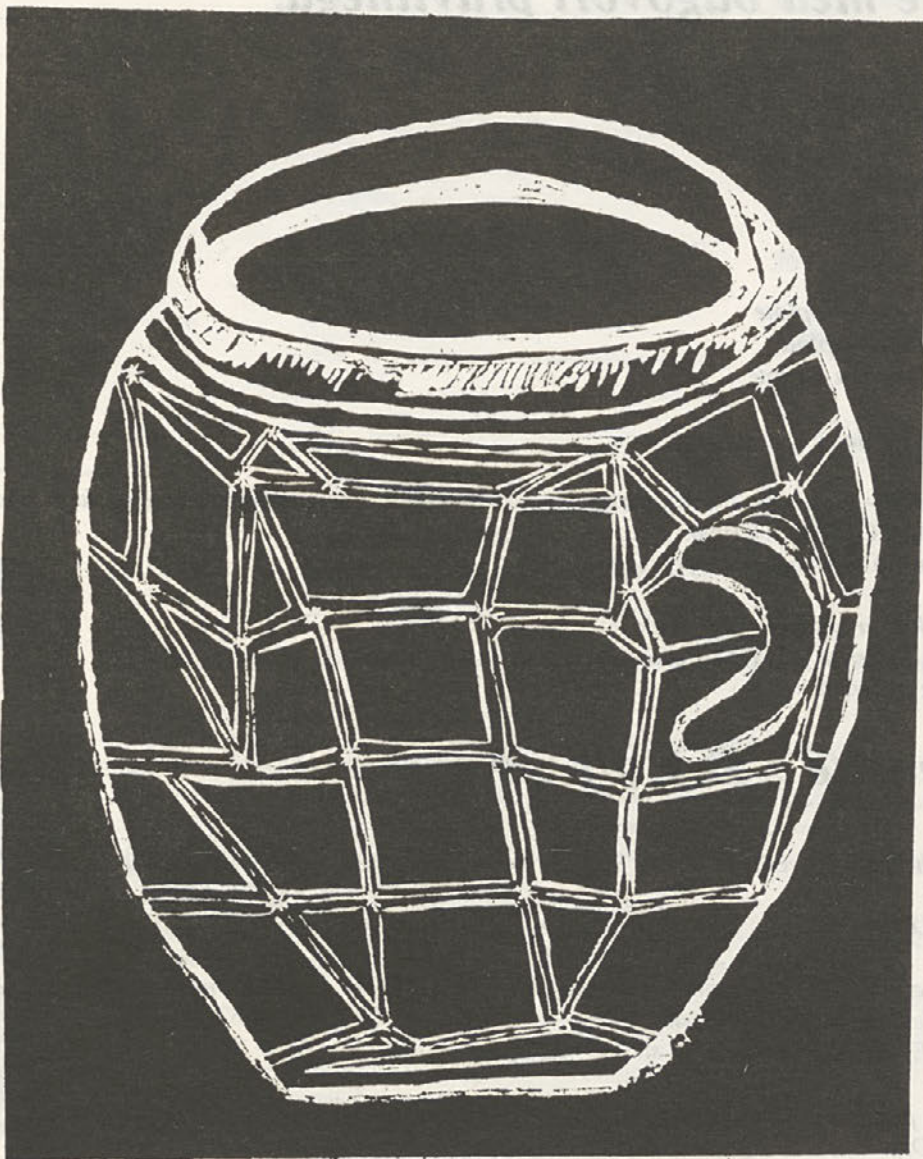
Taborniški krožek je v soboto, 20. 2. 1988, organiziral izlet. Zbrali smo se na železniški postaji v Kandiji. Kupili smo vozovnice in se z vlakom odpeljali do Birčne vasi. Pot smo nadaljevali peš v Padež. Po gozdni poti smo se povzpeli do neke zapuščene hiše. Tam smo pomalicali, medtem ko je naš vodnik skril listke s številkami za lubje dreves, v šture in razne druge odprtine. Nato smo se razdelili v dve skupini. Ena je iskala liha, druga pa soda števila. Zmagala je skupina z lihimi števili, v kateri sem bila tudi jaz. Po tem smo priredili še nekaj drugih iger. Zakurili smo tudi taborni ogenj. Približno ob dvanajstih smo se spustili s Padeža in odšli na Ruperč vrh. Od tam smo nadaljevali pot do Novega mesta. Na koncu smo bili zelo utrujeni in bolele so nas noge. Vendar smo bili z izletom zadovoljni.

Vesna Hodnik, 7. a

Športno poročilo

V petek, 12. februarja, smo se tekmovalci SD Rog odpeljali na Soriško planino. Ko smo prispeli v Škofjo Loko, je začelo močno snežiti. Tovariš je na kombi pritrdil verige. Pot nas je vodila navkreber. Že na prvih ovinkih smo srečevali kombije drugih klubov, ki se po zasneženi cesti niso mogli povzpeti na vrh. Že čez nekaj trenutkov pa smo tudi mi obstali v snegu, kajti verige so se nam strgale. Medtem ko je tovariš pritrdil druge, so mimo nas pripeljali trije kombiji. Tudi njim se je kmalu spet ustavilo. Tako smo jih mi prehiteli in nadaljevali pot po zasneženi cesti ter srečno prispeli na vrh. Na Soriški planini smo se obuli v smučarske čevlje, nadeli kapo in očala ter odkorakali do koč. Ko smo prišli v koč, so nam povedali, da je tekmovanje prestavljeno. To smo že predvidevali, zato nismo bili razočarani. Zeblo nas je, zato smo naročili čaj ter se odpravili v dolino.

Petra Vitezič, 7. a

Odgovorite na vprašanja:

1. Kolikokrat je mogoče od št. 36 odšteti število 3? Zdi se skoraj prelahko, toda ne dajte se premotiti...
Odgovor: Da se le 1 x, saj se potem 3 odšteje že od 33.

2. Sherlock Holmes je v zgodbi Arhurja Conana Doylea 1. nastopil pred 100 leti. V Londonu so v počastitev spomina velikega detektiva priredili svečano večerjo, ki so se je udeležili mnogi občudovalci. Na naslov neke banke, ki stoji prav tam, kjer naj bi stanoval Holmes, prihajajo številna pisma. Poznate ta naslov?
Odgovor: Baher Street 221 b

Izberite med odgovori pravilnega:

1. H kateri celini sodi otok Evropa?

- A) k Avstraliji   B) k Evropi
C) k Aziji   Č) k Afriki

Pravilen odgovor je Č.

2. Srebro je:

- A) dober prevodnik toplote
B) slab prevodnik toplote
C) srebro ne prevaja toplote

Pravilen odgovor je A.

3. Koliko sadežev poprečno obrodi mandarinovec v svojem najugodnejšem življenjskem obdobju?

- A) 200, B) 500, C) 700, Č) 1000

Obrodi poprečno 500 sadežev, torej odgovor B.

4. Kateri otok ima največjo površino:

- A) Islandija, B) Irska, C) Kuba
C odgovor je pravilen.

Odgovorite z DA ali z NE.

1. Poleg tistih delov človeškega telesa, ki jih je treba striči (lasje, nohti), rastejo vse življenje po malem tudi ušesa in nos.

Odgovor je DA.

2. Izkopanine v Vačah, med njimi dragocena »VAŠKA SITULA«, ki jo hrani ljubljanski Narodni muzej, so iz 10. stoletja pred našim štetjem.

Odgovor: NE, izkopanine so iz 6. st. p. n. š.

3. Tri visoke planote v SR Sloveniji so: JELOVICA, POKLJUKA in MEŽAKLJA!

Odgovor je DA.

Darja Pavlin, 7. b

MIND-BENDER

Reši me!

JANUAR:

8. _____
10. _____
16. _____

FEBRUAR:

14. St. Valentin
16. _____

MAREC:

26. _____

APRIL:

21. _____
23. _____

MAJ:

31. _____

JUNIJ:

14. _____
18. _____
22. _____
25. _____

JULIJ:

1. _____

AVGUST:

16. _____
18. _____
29. _____

SEPTEMBER:

5. _____
9. _____
23. _____

OKTOBER:

2. _____
27. _____
31. Hallowe'en

NOVEMBER:

1. _____
26. _____

DECEMBER:

1. _____
5. _____
25. _____

Preberite podatke o slavnih osebnostih in skušajte ugotoviti njihove rojstne dneve

- William Shakespeare je bil rojen aprila.
- Rober Redford ima rojstni dan med Madono in Michaelom Jacksonom.
- Točno na Božič se je rodila Annie Lenox.
- David Bowie praznuje rojstni dan dva dni pred rojstnim dnem Roda Stewarta.
- Angleška kraljica Elizabeth se je rodila dva dni pred Shakespearom.
- Roj. dan Waltha Disneya je med Woody' Allen in rojstnim dnem Annie Lenox.
- Julija praznuje angleška princesa Diana.
- Bruce Springsteen se je rodil na 23. dan v mesecu.
- Njegov rojstni dan je 14 dni po rojstnem dnevu Davea Stewqarda (Eurytnich).
- Freddie Mercury (Queen) ima roj. dan med Michaelom Jacksonom in Daveom Stewardom.
- John McEnroe se je rodil dva dni po dnevu St. Valentina.
- Boy George in Paul McCartney - med njunima rojstnima dnevom so trije dnevi.
- Simon Le Bon je bil rojen le nekaj dni pred Halloween-om.
- David Bowie rojstni dan je 14 dni po Božiču.
- George Michaelov roj. dan je blizu rojstnega dne princese Diane.
- 3 tedne pred roj. dnem Cydni Lauper praznuje Clint Eastwood.
- Rojstni dan Cydni Lauper je med rojstnima dnevom Georga Michaela in Paula Mc Cartneya.
- Pevka Sade praznuje mesec dni pred Johnom McEnroe.
- Diana Ross je edina, ki praznuje roj. v marcu.
- Tina Turner ima rojstni dan točno 8 mesecev kasneje.
- Mags (A-ha) je bil rojen dan po Hallowe'enu.
- Rojstni dan Roda Stewarda je teden dni pred Sadinim
- Politik Gandhi je bil rojen jeseni.

*Iz angleške revije
Clockwork prevedla
Petra Klepec, 8. a*

REŠITVE:

JANUAR: Dawid Bowie, Rod Stewart, Sade

FEBRUAR: John McEnroe

MAREC: Diana Ross

APRIL: Kraljica Elizabeth in Sheakespeare

MAJ: Clint Eastwood

JUNIJ: Boy George, Paul McCartney, Cyndi Lauper, George Michael

JULIJ: Princesa Diana

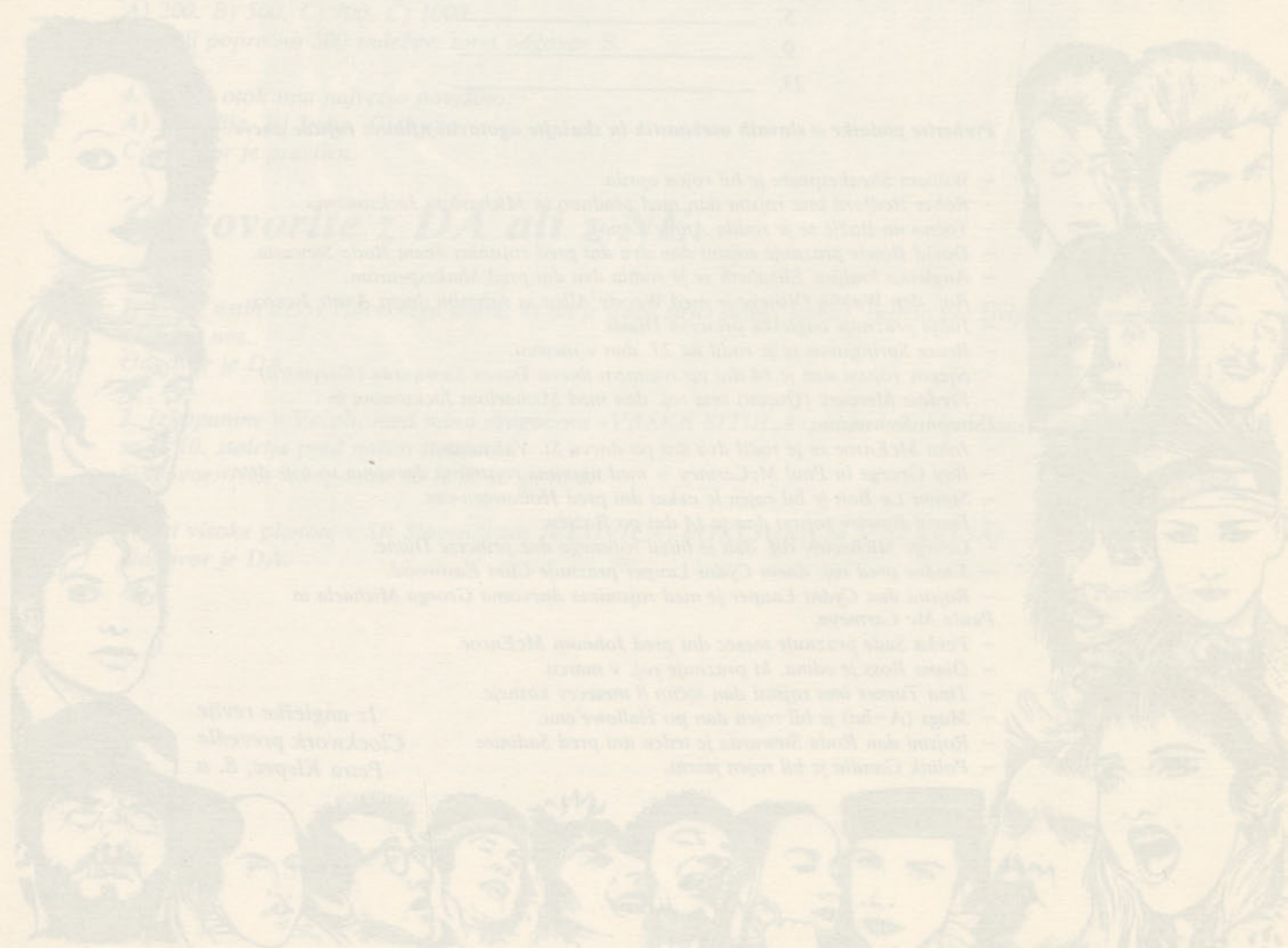
AVGUST: Madonna, Robert Redford in Michael Jackson

SEPTEMBER: Freddie Mercury, Dave Steward in Bruce Springsteen

OKTOBER: Gandhi, Simon Le Bon

NOVEMBER: Mags (A-ha), Tina Turner

DECEMBER: Woddy Allen, Walt Disney in Annie Lennox

Zbral in uredil uredniški odbor pod vodstvom Marjane Štern, predmetne učiteljice slovenskega jezika.

Uredniški odbor:

Petra Klepec, 8. a

Maja Kincl, 8. a

Helena Gabrijelčič, 7. a

Petra Vitezič, 7. a

Darja Pavlin, 7. b

Urška Pureber, 7. c

Damjana Židanik, 7. c

Naslovnica in likovni prispevki – učenci predmetne stopnje, mentor Branko Šuster

Grafična ureditev: Tiskarna Novo mesto – Janko Orač

Tisk: Tiskarna Novo mesto

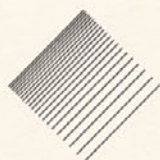
Število izvodov: 550

Cena: 1500 din

Izdajo glasila je omogočila Tiskarna Novo mesto

tiskarna
novo mesto